ANKARA'DAKİ KIBRIS'LI ÖĞRENCİLER ÜZERİNDEKİ BASKILARA SON!

KIBRIS ve GENÇLİK

10

1978 Mart-Nisan 500 kr.

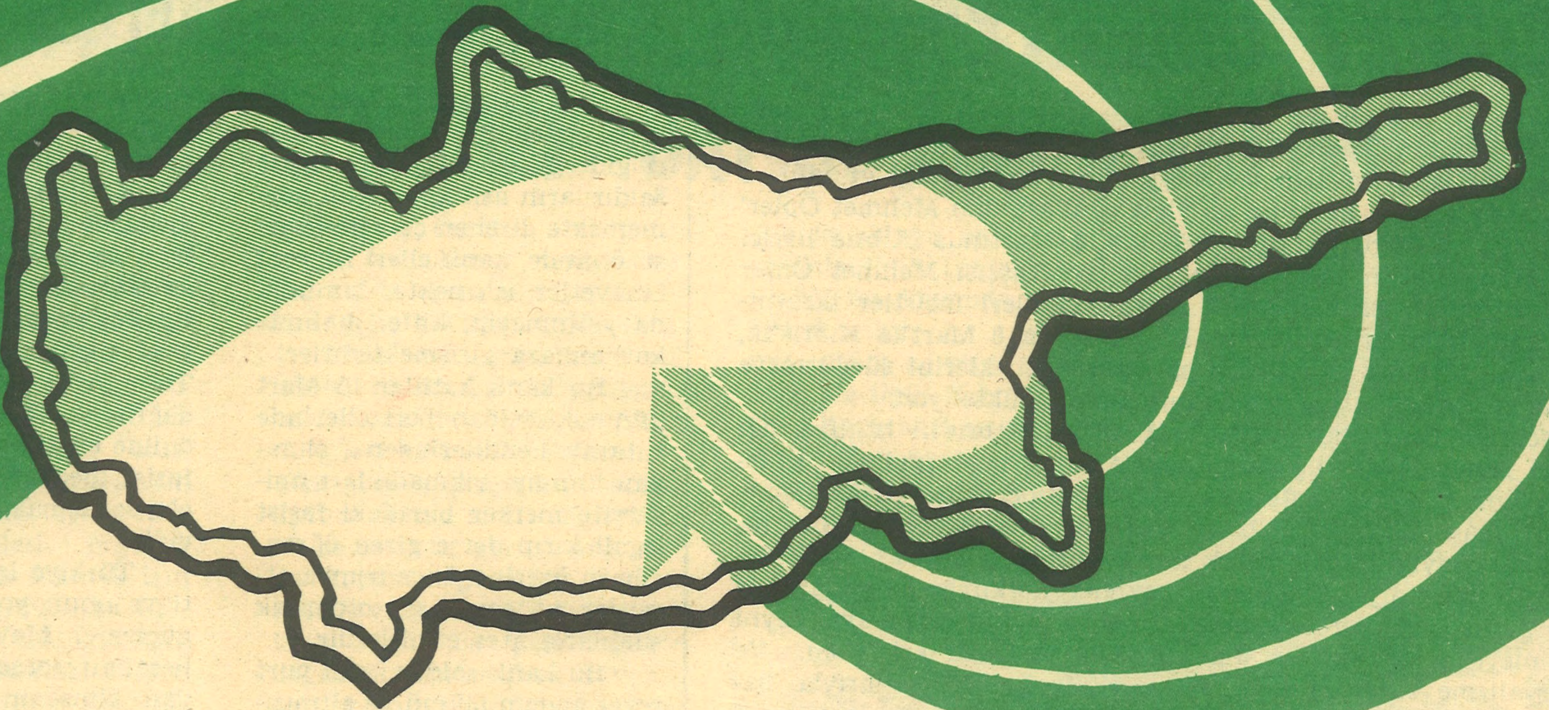
NATO'YA HAYIR!

BAĞIMSIZ BAĞLANTISIZ ÜSLERDEN ARINMIŞ TOPRAĞI BÜTÜN KIBRIS

BAĞIMSIZLIK

TOPRAK BÜTÜNLÜĞÜ

ÜSLERDEN ARINMIŞLIK

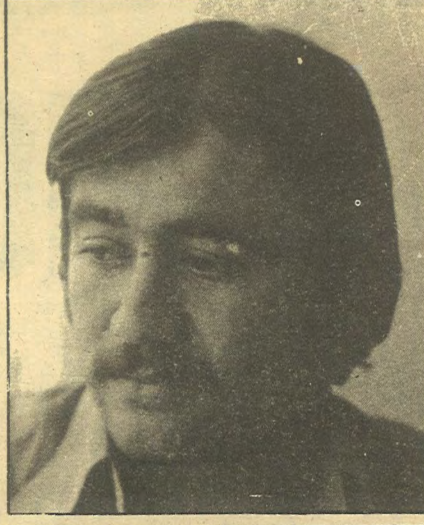

DÜNYA BARIŞÇI GÜÇLERİ!

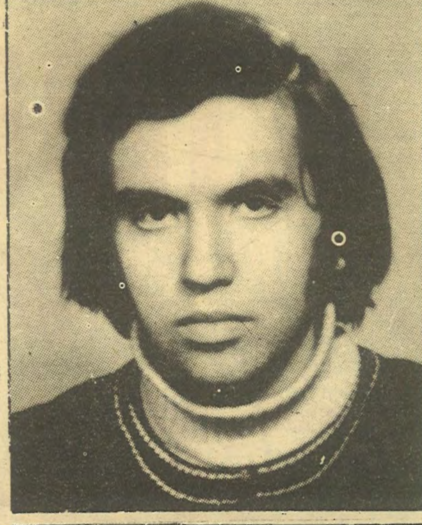
KIBRIS'LA DAYANIŞMAYI YÜKSELTELİM!

ÖZER ELMAS

MEHMET ÖMER

MUHARREM ÖZDEMİR

KIBRIS'TA DEMOKRASİ ŞEHİTLERİ ANILDI!

10-15 Şubat demokrasi şehitleri haftası geçtiğimiz günlerde Kıbrıs'ta ve Türkiye'de yığınsal olarak yapıldı. Her yıl aynı tarihlerde tekrarlanacak olan bu haftaya başta Kıbrıs'ın emekçi halkı ve demokratik güçler tarafından sahip çıkıldı.

Anma haftası ile demokrasi şehitlerinin mücadelesi daha şimdiden bir daha sökülüp atılamazcasına Kıbrıs halkının kalblerinde yer etti.

10-15 Şubatın bundan böyle Kıbrıs'ın emekçi halkının ve tüm demokratik güçlerin emperyalizme, faşizme, şovenizme karşı daha aktif daha yığınsal savaşım haftası olacağı da şimdiden kanıtlandı. Kıbrıs'ın bağımsızlığı yolunda savaşım verirken faşist çeteler tarafından katledilen Kıbrıs'ın yiğit devrimcileri Özer Elmaslar, Mehmet Ömerler, Muharrem Özdemirlere nasıl sahip çıkıldığı, onların mücadelelerinin nasıl sürdürülmekte olduğu, anma toplantılarında görülen kararlı ve yoğun kitlesel katılımlarla kanıtlandı.

10-15 Şubat süresince DGD YÖG yürütme komitesi tarafından düzenlenen anma haftasına emekçi yurtsever halkımız kitlesel bir şekilde katıldı. 10 Şubat'ta başlayan ilk anma günü bağımsız, özgür yaşanası bir Kıbrıs için hayatlarını yitiren Özer Elmas, Mehmet Ömer ve Muharrem Özdemir'in kabirlerini ziyaret le başladı. Aynı gün tertip komitesi tarafından basına bir açıklama yapıldı.

Yoğun bir katılımın olduğu ilk gün Kuzey Kıbrıs'taki ilerici harekete kan kusturmak isteyen faşist örgütlerin, Türk Ocaklarının kapatılması için bir kez daha haykırıldı.

Bu arada Kuzey Kıbrıs'ın bütün kasaba ve köylerinde egemen çevrelerin tüm engellemelerine karşın Özer Elmas, Mehmet Ömer ve Muharrem Özdemir'in afişlemeleri boydan boya yapılmıştır.

Haftanın ikinci günü DGD ve YÖG Yürütme Komitesi tarafından Mimar Mühendis Odasında bir anma gecesi düzenlendi. Anma gecesine halkımız ve demokratik kuruluşlar katıldı.

DGD ve YÖG Yürütme Komitesinin Mehmet'lerin, Özer'lerin, Muharrem'lerin öldürülme nedenleri ve Emperyalizmin Kıbrıs'ı bir Nato üssü haline getirmek için tezgahlanan oyunlarını açıklamalarından sonra, Demokratik kuruluşların temsilcileri söz alıp konuştular. Bu arada Dev-İş Başkanı Hasan Sarıca da bir konuşma yaptı. İşçi sınıfının demokrasi savaşımındaki kararlılığını dile getirdi.

Demokrasi şehitlerinin mücadelesini konu alan bir skecin DGD ve YÖG tarafından sergilenmesinden sonra Muharrem Özdemir'in kızkardeşinin Özgürlük ve Bağımsızlık üzerine yazdığı şiir okundu.

Gecedeki birlik ve beraberlik, kararlılık Emperyalizmin ergeç Kıbrıs'tan sökülüp atılacağının göstergesi oldu. Emperyalizme karşı savaşın durmadığı tekrarlandı.

Hafta süresince Kıbrıs'ın Emekçi Halkı, Kıbrıs'ı bir Nato üssü haline sokmak isteyen emperyalist güçlere, faşizme karşı savaşımını her zamankinden daha kararlı, bıçmadan usanmadan, yılmadan süreceğini, bu yolda şehit düşenlerin mücadelelerinin örnek alınacağını haykırdı.

MEHMET ÖMER YAŞIYOR

8 Mart günü, Kıbrıs ilerici yurtsever gençliğinin emperyalizme, faşizme karşı savaşım geleneğini yeniden bilediği gündür. 8 Mart Kıbrıs emekçi halkının en yiğit oğullarından Mehmet Ömer'in toprağa düştüğü gündür. 1976'nın 8 Martında Kıbrıs ilerici gençliğinin örgütlü hareketinin yılmaz savaşçısı Mehmet Ömer emperyalizmin, işbirlikçilerinin kiralık katilleri faşistler tarafından İstanbul'da katledilmiştir. İki yıl sonra 8 Mart'ta Kıbrıs'ta, Türkiye'de Mehmet Ömer'lerin savaşım geleneklerini sürdürmeye kararlı yurtsever Kıbrıs gençliğinin sesleri yükseliyor.

Mehmet Ömer bir yurtseverdi. Ülkesi Kıbrıs'ın bağımsızlığı uğruna emekçi halkı ile omuz omuza savaş boylarındaydı. Ülkesinin bağımsızlığına kastetmek isteyen emperyalist güçler, işbirlikçileri, maşaları faşistler onun için katlettiler Mehmedi. Bağımsızlık coşkusuyla çarpan yürek durur, düşünen beyin bir kez daha düşünemez diye. Oysa aynı çevreler korkuyla izliyorlar her geçen günü. Onbinlerce Mehmet Ömer'in yüreği çarpmaya, beyni düşünmeye devam ediyor, alanlar Mehmet Ömer'lerle dolu. Ve emperyalizme karşı emekçi halkın, yiğit oğulları, kızlarıyla, bağımsız Kıbrıs uğruna savaşımı yükseliyor.

Mehmet Ömer savaşsız ve sömürüsüz bir dünya için bilinçle, kararlılıkla savaşım veren milyonlarca neferden biriydi. Savaş ve sömürü bitmesin isteyenler bunun için katlettiler onu. Ancak dünyanın çeşitli ülkelerinden, milyonlarca genç, halklarıyla emperyalizmin savaş tehditlerini yıka yıka, sömürü zincirlerini kıra kıra ilerliyor.

Mehmet Ömer'ler kavganın bayrakları oldular. Kavga arkadaşları onların bıraktığı yerden, yürüdükleri yoldan, işçi sınıfı yolundan, savaşıma devam ediyor, edecekler. Bu kavga, bağımsızlık, demokrasi, barış, toplumsal ilerleme ve sosyalizm savaşımı utkuyla sonuçlanıncaya kadar sürecek.

16 Mart'ın Hesabı Sorulacak!

Gün geçtikçe azgınlaşan faşist çetelerin, saldırganlıkları giderek artmaktadır. Faşist saldırıların asıl kaynağını görmemekte direnen çevrelerin gözü önünde, kanlı elleri ile yeni cinayetler işlemekte, bununla da yetinmeyip, kitle halinde katliamlara girişmektedirler.

Bu kanlı katiller 16 Mart günü iki yıldan beri ellerinde tutarak kendilerinden olmayan kimseyi sokmadıkları üniversite merkez binadaki faşist işgali kırıp derse giren öğrencilerin üzerine, önce bomba atmışlar ve sonra da otomatik silahlarla ateş etmişlerdir.

Bu kanlı saldırı, yedi yurt sever gencin ölümü ve altmışının da yaralanması ile sonuçlanırken, faşizmin iğrenç yüzünü bir kez daha gözler önüne sermiştir.

Katliama dönen faşist saldırıların önünü almanın tek bir yolu vardır. Bu yolu DİSK 20 Mart direnişi ile göstermiştir. Faşist saldırılara karşı kitlesel çıkışlar en etkili yoldur. Tüm faşist örgüt ve yuvaları dağıtmak, sorumlularını yargı önüne çıkarmak, insanlık dışı faşist ideolojiyi yasaklamak için savaşmak hepimizin görevidir.

Türkiye işçi sınıfı hareketi ve onun yolunda yürüyen güçler, 1 Mayısın 16 Mart'ın hesabını soracaklardır. Bundan kimsenin kuşkusu olmasın.

Kıbrıs ve Gençlik Senin Sesindir Oku Okut Yay

başyazı

NATO ve BARIŞ

Kıbrıs'la ilgili görüşmelerin yoğunlaştığı ve önerilerin somutlaşmağa başladığı bir dönemdeyiz. Görüşmelerden ne gibi sonuçların alınabileceği henüz belli değil. Ancak Kıbrıs'ta barışın sağlanması için hangi sonucun gerekli olduğu ortadadır. Varılacak andlaşmanın Kıbrıs'ın bağımsızlığını, toprak bütünlüğünü, egemenliğini ve bağlantısızlığını zedelememesi gerekir. Böylesi bir sonuca varabilmek için de Kıbrıs'taki ve dünyadaki ilerici, barışçı güçlere büyük görevler düşüyor.

Emperyalizm Kıbrıs'ta kendi çıkarları doğrultusunda bir çözümü hayata geçirmek, sonucu bu yönde etkilemek için çaba harcıyor. Sorunun NATO çerçevesinde, dünya barışçı güçlerinin etki alanı dışında çözüme bağlanması için elinden geleni yapıyor. NATO ve barış çelişen şeylerdir. Geçtiğimiz günlerde kuruluş yıldönümü kutlanan NATO'nun saldırgan yüzü gün geçtikçe geniş kitleler tarafından daha iyi kavranıyor. Kuruluş amaçlarından biri de ulusal ve sosyal kurtuluş savaşlarını bastırmak olan NATO'ya karşı savaş, bağımsızlık savaşı ile bir bütündür. Kıbrıs sorununun yaratıcısı olan emperyalizmin ve onun saldırgan örgütü NATO'nun Kıbrıs üzerindeki gücünün ve etkisinin zayıflatılması, Kıbrıs'ta barış için kaçınılmaz bir gerekliliktir. Kıbrıs'la ilgili tüm çözüm önerilerini ele alırken, ilerici güçlerin bu noktaya dikkat etmesi gerekir.

KÖGEF GENEL BAŞKANI İ. KEMAL: «DANIŞMA KONSEYİ KURULSUN»

Kıbrıs ve gençlik Kıbrıs sorunu ile ilgili görüşmelerde UBP iktidarının Türk toplumunu temsil edemeyeceğini, tüm partilerin katılacağı bir Danışma Konseyinin kurulması gerektiği üzerinde durmuş ve konu ile ilgili olarak Kıbrıs'taki siyasi parti ve demokratik kitle örgütü yöneticilerinin görüşlerini yayınlamıştı. Kıbrıs sorunu, içinde bulunduğumuz dönemde yeni boyutlar kazanıyor. Belirli birtakım çözüm önerileri tartışılıyor. Bu tartışmalar genellikle halktan gizli tutuluyor. Kıbrıs ve gençlik bu yeni gelişmelerin Danışma Konseyinin gerekliliğini ispatladığını, bu konuda Kıbrıs'taki demokratik güçlere büyük görevler düştüğüne inanır. Konu ile ilgili sürdürdüğümüz yayını KÖGEF genel başkanı İsmail Kemal'in görüşlerini yayınlayarak bitiriyoruz. Ancak bu konudaki çalışmaların sürdürülmesi gerekiyor. Görev Danışma Konseyinin kurulmasının destekleyen tüm demokratik güçlerdedir.

Soru: Danışma Konseyinin kurulması ile ilgili görüşlerinizi aktarır mısınız?

Yanıt: Kıbrıs ve gençliğin Danışma Konseyi ile ilgili yayınlarını ve çabalarını takdirle karşıladığımızı öncelikle belirtmek isterim. KÖGEF Danışma Konseyinin kurulmasını başından beri savunmuş ve savunmaktadır. Bu konuda kendisine düşecek görevleri de üstlenmeğe hazırdır. Bu kısa açıklamayı yaptıktan sonra konu ile ilgili görüşlerimizi açıklayalım. Bilindiği gibi Kıbrıs sorunu emperyalizm tarafından yaratılmış bir sorundur. Amaçta Kıbrıs'ı bir sıçrama tahtası, bir üs olarak kullanmak ve Orta Doğu bölgesin de hakimiyet kurmaktı. Bu emellere varmanın yolu da ada üzerinde savaş kışkırtıcılığı yapmaktan geçiyordu emperpalizmin bu emellerine varmasında kendisine en fazla yardımcı olanlar ırkçılar, faşistlerdir. Emperyalizmin ve bu işbirlikçilerinin bu çabaları sonucu yaratılan Kıbrıs sorunu kanayan bir yara olma niteliğini uzun yıllar korumuştur. Bu durum hâlâ daha da devam ediyor. Günümüz de barış için birtakım girişimler var. Emperyalizm kendi çıkarlarına uygun NATO'cu bir çözümü kabul ettirmeye çalışırken, Kıbrıs emekçi halkı da ada üzerinde NATO'nun dayanaklarını zayıflatacak, adanın bağımsızlığını, egemenliğini ve toprak bütünlüğünü koruyacak bir barış için çaba harcıyor. Bu girişimlerde toplumlararası görüşmelerde de önem li bir yer tutuyor. Kıbrıs'ın geleceğini belirlemede etkili olacak bu görüşmeler bu açıdan çok önemlidir. Şimdi bu görüşmelere Türk toplumunu temsilen katılanlara bakalım: Türk toplumunun temsilcileri diye ortaya çıkanlar, toplumumuz üzerinde yıllarca baskı ve terör estirmiş, şovenizm şampiyonluğunu kimseye kaptırmayan, turan rüyaları ile yatıp kalkan kimselerdir. Bu çevrelerin Kıbrıs'ta barışın sağlanması yönünde çaba harcamalarını beklemek yanlıştır. Ayrıca şimdiye dek sürdürülen bu görüşmeler yine aynı çevreler tarafından halkımızdan gizlenmiştir. Bu görüşmelerde neler konuşulduğunu halk bilmiyor. Tüm siyasi partilerden oluşacak bir Danışma Konseyi daha geniş halk kesiminin görüşlerinin yansıtılmasını ve görüşmelerin muhalefet partilerinin ve halkın bilgisinde sürdürülmesini getirecektir. Danışma Konseyinin kurulması demokratik güçler açısından önemli bir kazanım olacaktır. Kuşkusuz Kıbrıs'ın gerçek kurtuluşu işçi sınıfının ve diğer emekçilerin eseri olacaktır. Ancak bu amaca giden yolda, çeşitli engeller vardır. Danışma Konseyinin kurulması ve işçiden, emekçiden yana görüşlerin de Kıbrıs sorunu ile ilgili görüşmelere etkin olarak katılması, bu engellerin aşılmasında bir adım olabilir. Bu noktada muhalefet partilerinin Kıbrıs'ın bağımsızlığı ile ilgili, tutarlı tavır almaları da çok önemlidir. Biz KÖGEF olarak Danışma Konseyinin kurulması ile ilgili çabaların güncel olduğunu ve tüm demokratik güçler tarafından aktif olarak savunulması gerektiğine inanıyoruz. Bu inancımızı paylaşanlarla eylem birliği yapmaya hazırız.

Kıbrıs ve gençlik: Teşekkür ederiz.

YAŞASIN KIBRIS'LI GENÇLİĞİN KÖGEF ÇATISI ALTINDAKİ BİRLİĞİ

12 Mart faşizminden sonra toparlanan ve örgütlenen Kıbrıs'lı ilerici, yurtsever genç lik başta İstanbul'da, Ankara'da ve İzmir'de olmak üzere, ör gütlendi derneklerini kurdu. Ardından da bu dernekler bir araya gelerek KÖGEF'i oluşturdu. KÖGEF kurulduğu gün den bu yana daha geniş Kıbrıs'lı gençlik kitlesini örgütlemek ve savaşıma sokmak için çabalarını sürdürdü. KÖGEF'in çalışmaları ve özellikle Kıbrıs sorunu karşısındaki tutarlı tavrı birçok çevreleri rahatsız etti ve ediyor. KÖGEF'i çökertmek, parçalamak için gerici güçler ellerinden geleni yaptılar. Üç yiğit KÖGEF üyesini şehit ettiler. Ancak bu saldırılar sökmedi. KÖGEF çalışmalarını yılmadan sürdürdü, Kıbrıs'ın bağımsızlığından ya na olan tavrından ve «gençliğin yolu işçi sınıfının yoludur» belgisinden ödün vermedi. KÖGEF Türkiye'deki Kıbrıs'lı gençliğin örgütlü birliğinin güçlü sesi olmaya devam etti. Bu arada «yolumuz işçi sınıfının yoludur» diyen demokratik kitle örgütlerine karşı sağ sosyal demokrasinin giriştiği saldırılara doğal olarak KÖGEF'le hedef oldu. Erdemir'de şike grev yapıp, şike sendika kuran ve işçi sınıfının birliğini baltalayan görüş, Ankara'da Kıbrıs'lı gençliğin örgütü AKÖK varken ve Kıbrıs'lı genç liğin büyük bir çoğunluğunu bağrında toplamışken ayrı bir dernek kurdurdu. Böylece Kıbrıs'lı gençliğin KÖGEF çatısı altındaki birliğinin sağlanması baltalanmak istendi. «Demokratik solcu» adı altında çı kan bu ayrılıkçı tavır anti-faşist, anti-emperyalist savaşımımızı bölmeyi, güçten düşürmeyi hedefliyor. Bu kavgada en fazla birlik olmamız gereken bir dönemde bu ayrılıkçı tavrı teşhir ve mahkum etmeliyiz. Kıbrıs sorununun günde olduğu ve KÖGEF'in sorunla ilgili tutarlı tavrı bilindiği bu dönemde sağ sosyal demokrasinin bu manevrasının amacı açıktır. Kıbrıs konusu ile ilgili Kıbrıs'lı gençliğin tutarlı anti-emperyalist ta vırlarından ayrı, şoven ve uzlaşmacı bir örgüt yaratmak. Bu girişimler yenilgiye mahkumdur. Kıbrıs'lı ilerici gençlik nereden gelirse gelsin tüm saldırıları aşacak ve KÖGEF in çatısı altında saflarını sıklaştıracaktır. Bunu hiçbir güç engelleyemez.

YAŞASIN ANKARA'DAKİ KIBRISLI GENÇLİĞİN AKÖK DEKİ BİRLİĞİ

YAŞASIN TÜRKİYE'DEKİ KIBRISLI GENÇLİĞİN KÖGEF'TEKİ BİRLİĞİ

YKB BAŞKANI D. EMİRALİ İLE SÖYLEŞİ
"8 MART BAYRAĞINI YÜKSEKLERDE TUTACAĞIZ"

Soru 1 — Yurtsever Kadınlar Birliğinin kuruluş amacını açıklar mısınız?

Yanıt: Ülkemizde bu güne kadar çeşitli kadın örgütleri kurulmuştur. (Kadınlar Birliği, Kadınlar Konseyi) gibi. Kurulan bu kadın örgütleri, küçük bir azınlık olan burjuva kadınlarının temsilcileri durumundaydılar.

Diğer yanda yüzlerce işçi, köylü, emekçi kadın örgütsüz, çeşitli sorunlar içerisinde bulunmaktaydı. Artık bu kadınlarımızın da sorunlarına sahip çıkılması zamanı gelmişti. Kadınlarımızın sorunları ferdi mücadelelerle çözümlenemezdi. Böylece kadınlarımızın gerçek haklarına sahip çıkacak, sorunlarına eğilecek, işçiden, köylüden, emekçiden yana bir örgüt gerekliydi. İşte bütün bu gereksinmelerin sonucunda Yurtsever Kadınlar Birliği kuruldu. Amacımız, tüm kadınların toplum ve aile içinde, kanunların kendisine tanıdığı yeri alması, özellikle anayasada kadınlara tanınmış olan hakların, eksiksiz ve savsaklanmadan uygulanması.

Kadınların ve çocukların tüm çalışanlarla birlikte iş güvenliğine kavuşturulması, onların işsizliğin ilk hedefleri olmaktan kurtarılması, kadın emeğinin vasıflandırılması, eşit işe, eşit ücret ilkesine uygun olarak, fabrikada, tarlada, büroda kadın emeğinin savunulması.

Kadınların işlerine giderken, çocuklarını bırakacakları devlete ait yeterli sayıda, kreş ve çocuk yuvalarının açılması.

Kadını aşağılayan, küçük düşüren, çağdaş olmayan tüm gerici görüşlere amansızca mücadele vermek amaçlarımız ve eylem alanlarımız içerisine girer.

Soru 2 — Kıbrısta kadınların konumu nedir, açıklar mısınız?

Yanıt: Tüm kapitalist ülkelerde olduğu gibi, ülkemizde de emekçi kadınlarımız fabrikada, tarlada, büroda, evde ayırımın acısını çekmekte ve amansızca sömürülmektedirler.

İşçi kadınlarımız fabrikalarda ucuz iş kaynağıdırlar. Kadınlarımız kalitesiz işlerde çok düşük ücretlerle çalıştırılmaktadırlar. Çoğu iş kollarında erkeklerle ayni işi yaptıkları halde, kadın olmaları nedeniyle eşit ücret alamamaktadırlar.

Sanayi Holding dışında, diğer özel iş kollarında (çorap, çanta, konfeksiyon gibi) işçiler sendika lâfını ağızlarına alamamakta, işverence işten atılma tehdidiyle karşı karşıya kalmaktadırlar.

Köylü kadınlarımızın durumu da diğer kadınlarımızın durumundan farklı değildir. Köylü kadınlarımızın çoğu, zengin köylülerin tarlalarında patates zamanı patates toplar, zeytin zamanı zeytin silkerler. Köylü kadınlarımıza asgari ücret dahi uygulanmamakta, 50 TL. gündelikle sabahtan akşama kadar çalıştırılmaktadırlar. Köylü kadınlarımız sendikasızdır, sigortasızdır, hiçbir sosyal güvencesi yoktur. Örgüt süzlüğün acısını çekmektedirler.

Memur kadınlarımız da bürolarda, dairelerde ayırımın acısını çekmektedir. Kadın olmaları nedeniyle terfi ve mevkilendirme konusunda her zaman arka plânda yer almaktadırlar.

Bütün bunların yanında, evlere işe giden kadınlarımız var. Bu kadınlarımız evlerde sekiz saatin üstünde çalıştırılmakta, bazılarına asgari ücret dahi uygulanmamaktadır. Sendikasız, sigortasız çalıştırılmakta, her an evin hanımı tarafından işten kovulmak tehlikesiyle karşı karşıyadırlar.

Kısaca ülkemizdeki kadınların konumuna değindik. Biz Yurtsever Kadınlar Birliği olarak köyde, kentte, iş yerlerinde örgütlülüğümüzü artırarak, kadınlarımızın bu sorunlarına ve daha yığınla sorunlarına sahip çıkmak ve çözüm bulmak için mücadelemizi sürdürmekteyiz.

Soru 3 — Biliyorsunuz 8 Mart Dünya Kadınlar Günü yaklaşmaktadır. Dünyanın bir çok ülkesinde yığınsal olarak kutlanan bu günde YKB olarak ne yapmayı düşünüyorsunuz?

Yanıt: Bilindiği gibi 8 Mart Dünya Kadınlar günü. Tüm dünya kadınlarının Birlik ve Dayanışma günüdür. 1910 yılından beri çeşitli ülkelerde 8 Mart, barıştan, Demokrasiden ve ilerlemeden yana güçler tarafından coşkuyla kutlanmaktadır. Her 8 Martta emekçi kadınlar yeni birtakım ekonomik, Demokratik ve barış talepleriyle savaşımlarını daha bir geliştirmektedirler. Tek bir yumruk, tek bir kuvvet halinde sömürücülerin karşısına dikilip, ayırımcılığa ve sömürüye paydos diyorlar.

Bizim ülkemizde 8 Mart Dünya Kadınlar Günü bu güne kadar kutlanmamıştır. Egemen çevreler ve onun sözcülüğünü yapan kadın örgütleri, 8 Mart ve önemini emekçi kadınlarımızdan saklamış ve duyulmaması için ellerinden geleni yapmışlardır.

Bu yıl 8 Mart Dünya Kadınlar Gününde Yurtsever Kadınlar Birliği var. 8 Mart Dünya Kadınlar Gününün öneminin geniş çevrelere duyurulması için çalışmalarımızı sürdürmekteyiz. Bildiriler basılıp dağıtılacak, gazetelere yazılar verilecek, ayrıca Lefkoşa, Magosa, Girne ve Güzelyurtta geceler düzenlenecektir.

Soru 4 — Türkiye emekçi kadın hareketine olan yaklaşımınız nedir?

Yanıt: Türkiye emekçi kadın hareketine, Kıbrıs'lı emekçi kadınlar olarak sempatiyle bakıyoruz. Türkiye'deki kadın hareketinin, işçi sınıfının yanında ve yolunda verdiği savaşım bizlere ışık tutuyor. İlerici Kadınlar Derneğinin, kadınların demokratik talebleri yolunda verdiği savaşım; Kadının gerçek kurtuluşunun ne olduğunu da işleyerek ve kadın hareketini o yönde de yönlendirerek yol alması bizleri derin umutlara ve sevinçlere itiyor. Biz Yurtsever Kadınlar Birliği olarak savaşımımızda İlerici Kadınlar Derneğinden çok ders çıkartıyoruz. Aramızdaki ilişkiler bu güne kadar kısıtlı kalmıştır. Bundan sonraki aşamada ilişkilerimizin gelişmesi için çabalarımızı artıracağız. Kadının barış, Demokrasi, Toplumsal ilerleme ve Sosyalk urtuluş savaşımındaki görevini bilerek, Kıbrıs'ta barış içinğ gerek Kıbrıs ve gerekse Türkiye'deki kadın hareketinin, işçi sınıfının sosyal kurtuluş savaşımındaki görevini yeterince yerine getirmenin önemli bir yanının da İ.K.D. ile dayanışmadan geçtiğini biliyoruz. Kıbrıs ve Gençlik vasıtası ile Türkiyeli kadınlara ve onların örgütü İlerici Kadınlar Derneğine dostça selâmlarımızı iletiriz.

YAŞASIN 8 MART

Bozuk kapitalist düzende çifte bir sömürü altında inletilen kadınlarımız, daha yıllar öncesinden sorunlarına sahip çıkarak savaşsız, sömürüsüz, yaşanası bir düzen için mücadelelerini başlattılar.

İlk insanların topluluklar halinde yaşamaktan kurtularak, ilkel toplumu oluşturdukları tüm insanlar eşit şartlar altında çalışarak, ortaklaşa ürettiklerini yine hep birlikte tüketiyorlardı. Ancak bir takım buluşlarla insanların belirli çalışma alanında uzmanlaşmaları ve iş bölümünün ortaya çıkmasıyla gereksinim fazlası ürünler belirli ellerde toplanmaya başladı. Özel mülkiyetin doğmasından sonra topluluk fertleri arasında servet eşitsizliği gün geçtikçe artmaya devam etti. Sınıflı toplum, ilk önce köleci toplumda meydana geldi. İşte bu dönemden itibaren kadınlar aşağı görülüp horlanmaya, amansızca sömürülmeye başladı.

Sömürünün alabildiğine yoğunlaştığı kapitalist toplumda ise bu mücadele daha bir keskinleşti. Gelişen işçi sınıfı hareketiyle birlikte kadınlar da köleliğin kaldırılması için ilk örgütlü kadın hareketini başlattılar. Ardından tüm emekçi halka oy hakkının tanınması, kadınların ekonomik, siyasal, toplumsal ve aile içi durumlarının düzeltilmesi için mücadelelerini sürdürdüler.

Emeğin amansız sömürüsüne dayanan kapitalizm, hem ana hem de emekçi olan kadınları en düşük ücretle fabrikalarda çalıştırmaya başladı. Günde 14-16 hatta 20 saat çalıştırılıyorlar, ağır işler görüyorlar ve erkeklere nazaran daha düşük ücrete razı olduklarından patronlar tarafından tercih ediliyorlardı.

Bu güç koşullar altında ilk kez 1824'de İngiltere'de kadınların sendikal mücadelesi başladı. İngiltere'de, Japonya'da, Paris'te ve tüm dünyada kadınlar emekçi halkın kurtuluşu yolundaki mücadelelere katıldılar, hapislere, sürgüne gönderildiler, kurşuna dizildiler ama yılmadılar.

Mücadele veren kadınlar, her yandan fışkırırken mücadelenin kendisi de gelişiyor, niteliği yükseliyordu. 1907'de ilk Uluslararası Sosyalist Kongresi toplandı. Üç yıl sonra, 8 Mart 1910'da çeşitli ülkelerden gelen tüm yaşamını savaşsız, sömürüsüz bir dünya için savaşa adamış, sosyalist, ilerici devrimci kadınlar Danimarka'nın başkenti Kopenhak'ta toplandılar. Eşit haklara kavuşmak, çocuklarını barış içinde mutlu bir dünyada yetiştirmek, insan onuruna yaraşır bir yaşam sürdürebilmek için and içtiler. 2. Uluslararası Sosyalist Kadınlar Konferansında uluslararası ve Almanya işçi hareketinin tanınmış önderlerinden Clara Zetkin'in önerisiyle her yılın 8 Martının Uluslararası Emekçi Kadınlar Günü olarak kutlanmasına karar verildi ve dünya kadınlarının sömürüye karşı savaş ve dayanışma günü olarak ilan edildi. Bu karar 8 Mart 1857'de New York'ta tekstil işçisi kadınların sendikalaşma ve oy hakkı için mücadeleyi başlattıkları günün anısına saygı olarak alındı.

Niteliği alabildiğine yükselmiş olan ve dünyanın herbir yerinden başveren kadın hareketinin henüz bir eksikliği vardı. Tüm dünya kadınlarının mücadele birliği. Korkunç I. ve II. paylaşım savaşları sırasında faşizmin insanlığa getirdiği vahşet dünya ka-

ANKARA'DAKİ YURTLARDA NELER OLUYOR?

Kıbrıs'taki egemen çevreler ve gerici UBP iktidarı, Türkiye'de yüksek öğrenim yapan Kıbrıslı gençler üzerinde yeni oyunları geçtiğimiz günlerde gündeme getirmiştir. Bu güne kadar yüksek öğrenim gençliğinin örgütlülüğünden ölümünden korkarcasına çekinen egemen çevreler, bu birlikteliği bozmak üzere hazırladıkları yeni oyunu ilk olarak Ankara'da sahneye sürerek, önce çeşitli bahaneler ileri sürerek Ankara Erkek Yurdunu kapatmışlardır.

İçinde bulunduğumuz ders yılının başında, geçen yılın da birikimi ile Ankara'da bulunan Kıbrıslı gençlerin sayısının artması ile, Ayrancı'daki erkek yurdu kapasitesini çok aşmış ve 150 kişilik yurtta 307 öğrenci barınmaya başlamıştı. İşte bu noktada yüksek öğrenim gençliğinin Ankara'daki güçlü örgütü AKÖK sesini yükselterek, böylesi bir yurtta kalmanın artık olası olmadığını, Ankara'ya yeni bir yurt açmanın kaçınılmaz olduğunu, bu sorunun çözümlenmesi gerektiğini kamuoyuna duyuruyordu.

Buna karşılık, Eğitim Bakanı Kenan Atakol, partisinin ve yönetimin bir ve iki numaralı önderlerinin «bina bulursanız yurt açalım» diye verdik leri söze uymayarak bulunan binalardan hiç birini beğenmediğini belirtmiş ve çözüm önerisi olarak da şunu getirmişti: «Siz siyasi amaçla soru nu istismar ediyorsunuz. Biz yurtta bulunan 157 kişiyi kapı dışarı eder, yaşanacak kadarını bırakırız.»

«Yurt sorunu mu var? Yurtları kapatın!»

«Kontenjan sorunu mu var? Kontenjan almayın»

Tavrı ve çalışma anlayışı bu olan sayın BAKAN, bize Osmanlı İmparatorluğunun «Okullar olmasa Maarifi ne güzel idare ederdim!» diyen Maarif Vekilini anımsatıyor.

Sayın bakan, Kıbrısta var olan ekonomik sistem, zaten emekçi çocuklarının cahil kalmasını amaçlıyor, bunun için bir de zat-ı şahanenizin özel gayretine gerek yoktur.

İşte «kayıt yapmıyorlar, bedava kalıyorlar» avazelerinin ardında yatan gerçek budur.

Daha sonra uyduruk nedenlerle yurda iki kez polis çağırılmış, yurttaki tüm gençler iki defa emniyete götürülmüş, orda polis baskısı ile kayıt yaptırmaya zorlanmışlar, bütün tehditler sökmeyince de öğrenciler emniyette kapatılmış iken yurt kapatılarak herkes sokağa atılmıştır. Bu arada, erkek yurdundaki arkadaşlarının haklı direnişini desteklemek için Ankara Kız Yurdunda kalan kız öğrenciler de kayıtlarını çekmişler ve tüm tehditlere karşın direnişlerini sürdürmüşlerdir.

Bütün bu uygulamaların ardında UBP iktidarının yüksek öğrenim gençliğinin örgütlülüğüne olan düşmanlığı ve korkusu yatmaktadır. Zaten, bunu sözde öğrenci müfettişi özünde azılı öğrenci düş

Devamı S. 11'de

KADINLAR GÜNÜ

dınlarının dayanışmalarının gerekliliğini açıkça ortaya koydu.

İlk kez Fransız toplumcusu Öjeni Koton, Fransa Kadınlar Birliği başkanı olarak tüm dünya kadınlarının bir örgüt etrafında birleşmelerini önerdi.

Öneri desteklenerek 1945'de tüm dünya kadınlarının birliğini sağlayacak olan U.D.K.F. (Uluslararası Demokratik Kadınlar Federasyonu) kuruldu.

Türkiye'de de emekçi kadın hareketinin kökleri eskiye gider.

Türkiye'de ilk Uluslararası Kadınlar Günü, 8 Mart 1921'de kutlandı. İşçi sınıfının son yıllarda yaptığı büyük atılım, verdiği kıyasıya mücadele, emekçi kadın hareketinde de kendini gösterdi. Birleşmiş Milletler Örgütü tarafından Uluslararası Kadınlar yılı olarak ilan edilen 1975 yılında Türkiye'de İlerici Kadınlar Derneği kuruldu. Ana ve emekçi olarak kadınların sorunlarına daha örgütlü ve daha etkili bir şekilde eğilmeye başlandı. «Eşit işe eşit ücret», «Analığın çalışma yaşamıyla bağdaştırılması», «Eğitimde, terfide fırsat eşitliği» gibi istemler benimsendi. Emekçi kadınların işçi sınıfı önderliğinde verilen toplumsal kurtuluş savaşımına katılması zorunluluğu kabul edildi.

1975 yılının Dünya Kadınlar Yılı olarak kutlanması kararı, ülkemiz Kıbrıs'ta da kadınların bu savaşım içerisinde örgütlü bir şekilde yerlerini almalarını, sorunlarına ve bu karara sahip çıkmalarını gündeme getirdi. Hemen akabinde kadınların toplumdaki geri ve eşitsiz durumunu meziyet gibi gösteren ve bu durumun vazgeçilmezliğini savunan görüşlere karşı çıkan ilerici, yurtsever kadınlar, geniş kadın kitlelerinin örgütlendiği bir kadın örgütünü, Yurtsever Kadınlar Birliği'ni kurdu. YKB bugüne kadar eğilinmemiş kadın sorununun artık gerçek sahiplerinin eline geçmesi için mücadeleyi önemli bir görev bildi.

Bugün ülkemizde günbegün yükselen fiyatlar, geçim zorluğu her gün artan sayıda kadını iş aramaya zorlamaktadır. Böylece kardeşinin, babasının, kocasının yanında üretime katılan kadınlar, işsizlik ve işten çıkrılmalara da ilk hedef olmaktadırlar.

Çalışan kadınlarımızın büyük bir kesimi sendikasız, sigortasız, yeterli doğum izni isteminden, yaşlılık aylığı gibi güvenceden yoksun, terkedilmişliğin içerisindedirler.

Çeşitli işyerlerinde çalışan kadınlar, eşit işe eşit ücret alamamakta, gerek işe alınmada gerekse terfi ve mevkilendirmede eşit haklara sahip bulunmamaktadırlar. Burjuva kadın örgütlerinin eskiden beri hiç ilgilenme gereği duymadığı sorunlarımıza bugün artık YKB sahip çıkmakta örgütlü bir şekilde sorunlar doğrultusunda her gün yeni yeni isteklerle mücadelesini sürdürmektedir.

Tüm kadınların çıkarları doğrultusunda örgütlü ve tutarlı savaşım, bizlere birtakım yeni kazanımlar getirmektedir.

Kadın sorunu ve kadınların kurtuluşu için verilen savaşım, barış, demokrasi ve ilerleme savaşımımızın bir parçasıdır.

Kıbrıs'lı ilerici yurtsever kadınlar önlerinde duran görevin bilincindedirler. İşçi sınıfımızın öncülüğünde, erkeğiyle omuz omuza vereceği kurtuluş mücadelesinde kadınlarımız bu sorunların üstesinden gelmeyi bilecektir.

ADANA'daki Kıbrıs'lı öğrenciler sorunlarına çözüm bekliyor

Kıbrıs Yüksek Öğrenim Gençliğinin yoğun olarak bulunduğu şehirlerden bir diğeri Adana'dır. Adana'da çeşitli okullarda 125 kişiye yakın arkadaşımızın öğrenim görmesine karşın, KTFD Ankara Temsilciliği'nin en az ilgilendiği şehirlerin başında gelmektedir. Bunun nesnel nedenleri vardır kuşkusuz. Geçtiğimiz yıllarda, faşist militanların Adana'da kol gezmesi, Kıbrıslı 3 veya 5 besleme için de bunlar arasında olması iktidarı umutlandırmış ve belki Adana'da faşist bir örgüt kurdurup, çatlak bir ses çıkartabilirim düşüncesine yatmıştır. Gerçekten de böyle bir dernek kuruldu. Ancak, bo ğazına ilmik geçirilmiş gibi ayakları boşlukta sallanıyor halâ. Hiçbir çalışması olmayan bu derneğin ilerici-devrimci ar kadaşlarımıza zararı yoktur denemez. Geçen yıllarda arkadaşlarımızın oluşturduğu ve bir anda yığınsallaşmış olan AKÖKD'ün tüzüğü bu nedenle emniyetçe onaylanmadı.

İşte, resmi ve gayrı resmi yollarla süren faşist saldırılar ve baskılar, Adana'daki arkadaşlarımızı kısa bir dönem dağınıklığa itebilmişti. Ankara Temsilciliği bunu fırsat bilerek arkadaşlarımızı sorunlarıyla başbaşa bıraktı.

Adana'daki arkadaşlarımızın sorunlarının başında, yurt ve burs sorunu gelmektedir. Tüm Y.Ö.G. gibi onlar da bursları yetersiz görmektedirler. Kaldı ki diğer bazı şehirlerde gecikmeli de olsa alınan burslar, Adana'ya ulaşamıyor. Örneğin arkadaşlarımız, halâ daha şubat burslarını alamamış durumdalar. Ankara Temsilciliği bunu arkadaşlarımızın başarı belgesi göndermemesine bağlıyor. Oysa bu neden olamaz. Çünkü arkadaşlarımız, henüz sınav dönemindedirler. Ama, Ankara Temsilciliği bu sorunlarla ilgili değil tabii.

Ayrıca burs miktarının yetersizliği ve birçok arkadaşın burs alamaması diğer bir çok sorunu gündeme getirmek tedir. Bunların başında sağlık sorunu gelmektedir. Arkadaşlarımızın tümü evlerde kalmaktadır. Bu evlerden pek çoğu sıhhi değildir ve arkadaşlarımız yeterli beslenmeden de yoksundur. Örneğin, geçen yıl bir arkadaşımız, yetersiz ve düzensiz bir beslenme yüzünden hayatını kaybetmişti. Bu yıl da arkadaşlarımızın yakalandığı birçok hastalığın kökenini doktorlar yetersiz ve düzensiz beslenmeye bağlamaktadırlar.

Bursların bu derece yetersiz olduğu bu koşullarda, arkadaşlarımız, gayri-sıhhi evlere yılda peşin olarak 17000 TL vermek zorunda kalıyorlar. Gayrı-sıhhi bu evlerde genellikle 6-7 kişi barınmaktadır. Hem evlerin gayrı-sıhhi durumu, hem de kira bedeli diğer birçok sorunu, özellikle sağlık ve beslenme sorununu gündeme getirmektedir.

Belki de KTFD Ankara Temsilciliği'ne kalsa bu sorunların çözümü olanaksızdır. Ama biz buna inanmıyoruz ve Adana'daki arkadaşlarımızın sorunlarını çözmek için değil ama, hafifletmek için şunların süratle yapılması gerektiğini vurguluyoruz;

1 — Burs miktarı ve sayısı artırılsın,

2 — Adana'da bir öğrenci temsilciliği açılsın,

3 — Arkadaşlarımızın top luca barınabilecekleri bir bina yurt olarak tutulsun.

Yalnızca bu üç şey kısa zamanda yapılsa arkadaşlarımız biraz daha rahatlayabileceklerdir.

Yetkililer bu istemlere kayıtsız kalabilir. Ancak, Adana Y.Ö.G. örgütlenmesini yeniden sağlamak yolunda ileri adımlar atmaktadır. Yakın zamanda arkadaşlarımız kendi öz örgütleriyle, diğer kardeş örgütlerle özellikle üst örgütümüz KÖGEF'le daha kolay sarmaşabilecek, sorunlarını daha güçlü bir biçimde duyurabilecektir. Ama biz şimdiden Ankara Temsilciliği'ne şunu söyleyelim: Kayıtsızlıklar, vurdumduymazlıklar, demagojiler ve faşist örgütlenmeler sökmeyecektir. Hodri meydan...

DEMOKRATİK KİTLE

İŞÇİ SINIFI BİLİMİNE

Geçen sayımızda Kıbrıs Yüksek Öğrenim Gençliği'nin temel örgütlenme biçimi olan Demokratik Kitle Örgütlerine ve üst örgütümüz KIBRISLILAR ÖĞRENİM VE GENÇLİK FEDERASYONU'na (KÖGEF) kısaca değinmiş gençlik, özellikle de öğrenci gençlik ve aydınlar arasında sapık akımların yayılabilme olanaklarını da ele alarak görüşlerimizi ortaya koymaya çalışmıştık. Hatta bugünkü konumuzu biraz da olsa aşarak Kıbrıs Türk toplumu konusunda da birşeyler söylemeye çalışmıştık.

Geçen sayıdaki yazımızın bir devamı niteliğini taşıyan bu yazımızda öğrenci gençlik ve aydınlar içinde yer edebilmiş, işçi sınıfı bilimine ters görüşlerin eleştirisini yapmaya çalışacağız. Okuyucuların hatırlayacağı gibi, gençlik arasında bu sapık akımların teşhirinin bir koşulu olarak ideolojik savaşımı derinleştirmek ve genişletmek gereğini geçen sayımızda vurgulamıştık. Yazımızda esas olarak bu amaca hizmet etmeye çalışacağız.

BİLİMSEL - TEKNOLOJİK DEVRİM, AYDINLAR VE İŞÇİ SINIFI

Çağımızda insan toplumunu ve onun yönelişini her alanda, her geçen gün daha ileri boyutlarda etkileyen bir olgu var: **bilimsel ve teknolojik devrim.** Bu devrimin gelişmesinin ortaya çıkardığı sonuçların yansımaları iki yanlış eğilimin gençlik, özellikle de öğrenci gençlik ve aydınlar arasında boy atmasına olanak sağlamaktadır.

Bilimsel ve teknolojik gelişim, günümüzde aydınları - bilim adamlarını, öğretmenleri, doktorları, ve özellikle teknik elemanları - işçi sınıfına yaklaştırmaktadır. Bu süreç içerisinde, aydınların bazıları teknokratlaşıp veya bürokratlaşıp burjuvazinin ayrılmaz bir parçası durumuna gelirken, bunlardan çok daha geniş yığınlar yoksullaşmakta, burjuvazinin ücretli köleleri durumuna gelmektedirler. Bu olgunun kaçınılmazlığı ortadadır. **Tekelleşme sürecinin evrensel plânda tamamlandığı, tekellerin devletle iç içe geçerek, tekelci devlet kapitalizmini oluşturduğu koşullarda, aydınlar, çalışma alanlarındaki göreli bağımsızlıklarını da yitirmişler, büyük sanayiye, gelişmiş teknolojiye bir o kadar daha bağımlı hale gelmişlerdir.**

Öğretmenler insiyatiflerini büyük ölçüde kaybetmiş, «saygın öğretmen» kavramı tarihe karışmıştır. Onun yerini, okullarda veya diğer eğitim merkezlerinde ücretli çalışan kişiler almıştır. Tıp alanında dahi, geliştirilen elektronik teşhis ve tedavi aletleri ile doktorluk basit bir işçilik durumuna indirgenebilmektedir. Bilimsel araştırmalarda, büyük bilim adamlarından çok, deneyleri sayısız defa tekrarlayabilecek laborant ve teknisyenlere gereksinme duyulmaktadır. Özellikle teknik elemanlar, üretime daha çok katılmakta, fikir emeği yanında, kol emeğini de kullanmaktadırlar. Kuşkusuz bu söylenenler bir avuç teknokrat ve bürokrat için değildir. Onların işlevi, üretimin burjuvazi yararına olacak biçimde örgütlenmesi, üretimin yönetim organlarında görev yaparak burjuva niteliğinin korunması ve geliştirilmesidir.

İşte, bu bir avuç teknokratın ve bürokratın dışında, geriye kalan aydın yığınlarının işçi sınıfı ile bütünleştiği öne sürülemez mi? Bu yığınlar artık işçi sınıfının bir parçası değiller mi? İşçiler hergün biraz daha aydınlaşmakta, aydınlar işçileşmemekte mi? Ya da, aydınların yeni bir sınıf oluşturduğu, işçi sınıfının işlevlerini devraldığı tezi üstünde durulamaz mı?

Aydınların, bilimsel ve teknolojik devrimin etkileriyle her geçen gün, işçi sınıfına biraz daha yaklaştığı yadsınamaz bir gerçektir. Bunun yanında, her gün için üretim alanına yeni ve daha modern makinaların girmesiyle işçilerin de daha fazla eğitilmesi ve emeklerinin vasıflandırılması bir zorunluluk olmaktadır. Bu da işçi sınıfını aydınlara yaklaştıran bir etkendir. Ancak tüm bunlara karşın, işçi sınıfı ile aydınların bu yakınlaşmasını mutlaklaştırmak olası değildir. İşçi sınıfı ile aydınlar arasındaki temel ayrımlar varlıklarını halâ sürdürmektedirler.

Aydınlar ile işçi sınıfı arasındaki temel ayrım SINIFSALDIR. Bilindiği gibi Lenin sınıfları ayırdetmemizi sağlayan kriterleri şöyle sıralamıştır: «Sınıflar, tarihsel olarak belirlenmiş bir toplumsal üretim sisteminde tutmuş oldukları yerle, üretim araçlarıyla olan (çoğu durumda sabit ve yasayla formüle edilmiş) ilişkileriyle, «emeğin toplumsal örgütlenmesi içindeki rolleriyle ve dolayısıyla, kullandıkları toplumsal zenginlik payının boyutları ve bunu elde etme biçimleriyle birbirinden ayrılan geniş insan gruplarıdır.» (1) İşte, gözlüklerimiz bu kıstaslar olunca, aydınları bir sınıf olarak görme veya onları işçi sınıfı ile özdeşleştirme olanaksızlaşmaktadır.

Aydınlar ile burjuvazi arasında kesin bir ayrım olduğu öne sürülemez. Çünkü aydınlar üretim aracı sahibi değillerdir. Bununla beraber, aydınların yeri işçi sınıfı içinde de değildir. Aydınlar emeğin toplumsal örgütlenmesinde işçilerden farklı olarak, yönetici fonksiyonunu da yerine getirirler ve toplumsal iş bölümünde fikir çalışmalarını yürütmekle karşı karşıyadırlar. **Aydınlar, işçilerden harcadıkları fikir enerjisinin miktarından dolayı değil, fikir emeğinin niteliğinden ve fonksiyonlarından dolayı ayrılırlar. İşçilerin harcadığı fikir emeği, çalışma konusuna yapılan etkinin yöntemi ve araçları ile bağıntılı iken, aydınların fikir emeği daha saf bir niteliktedir. Yani onların fikir emeği üretimi doğrudan değil, dolaylı olarak etkilemektedir. İki fikir emeği arasındaki nitelik farkı işte bu noktada ortaya çıkmaktadır.**

Aydınların sınıfsal konumunu bu biçimde koyduktan sonra, şunu belirtmekte de yarar vardır: işçi sınıfı ile aydınlar arasındaki bu yakınlaşma, aydınların sınıf savaşımındaki önemini gerçekten artırmaktadır. «Maddi üretim alanı ile bütünleşmiş emekçiler olarak ve maddi üretim araçlarının sahipliliğinden yoksun olma niteliğiyle, işçi sınıfına yaklaşan bilim emekçileri, işçi sınıfı hareketi için vazgeçilmez bir yandaş haline gelmekte, fakat yine de (işçi) sınıfı içinde tamamen yer almamaktadır.» (2)

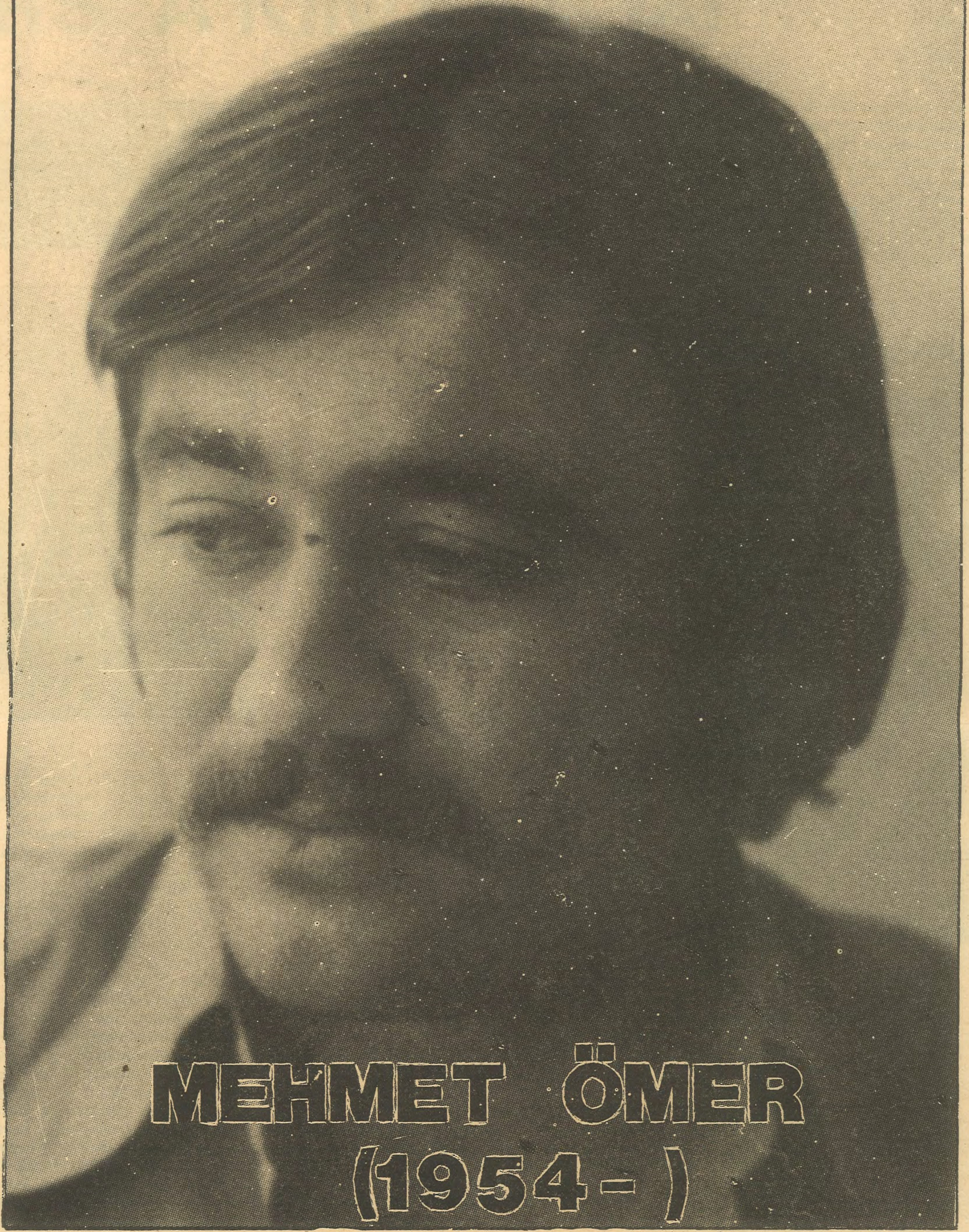
Aydınlar, işçilerden harcadıkları fikir enerjisinin m
den ve fonksiyonlarından ayrılırlar. İşçilerin harcad
yöntemi ve araçları ile bağıntılı iken, aydınların fik
kir emeği üretimi doğrudan değil dolaylı olarak etk
işte bu noktada ortaya çıkmaktadır.

İŞÇİ SINIFININ TARİHSEL ROLÜ

Öncelikle işçi sınıfı tanımlamasıyla neyi anlatmak istediğimizi, Lenin'in yukarıdaki sınıf tanımını da anımsayarak, açmaya çalışalım. Sınıflar (A) Tarihsel olarak belirlenmiş bir toplumsal sistemdeki yerlerine; (B) Üretim araçlarıyla olan ilişkilerine; (C) Emeğin toplumsal örgütlenmesindeki yerlerine; (D) Elde ettikleri toplumsal zenginlikteki paylarına ve bu payı elde ediş açısından toplumdaki diğer tüm sınıf ve katmanlardan derin olarak ayrılırlar. Ancak esas kriterimiz, üretim araçları ile olan ilişkidir. «PROLETARYA İLE KASTETTİĞİMİZ, HİÇBİR ÜRETİM ARACINA SAHİP OLMAMALARI YÜZÜNDEN YAŞAYABİLMEK İÇİN İŞ-GÜÇLERİNİ SATMAK ZORUNDA OLAN MODERN EMEKÇİLER SINIFIDIR.» (3)

İşçi sınıfı toplumu ileriye götürecek olan temel güçtür. BARIŞ, BAĞIMSIZLIK, DEMOKRASİ, TOPLUMSAL İLERLEME ve SOSYALİZM savaşımında işçi sınıfının öncülüğünün tartışma konusu yapılmaması gerekir. İşçi sınıfı biliminin kuramcıları bu konuyu canlı bir anlatımla K. Manifesto'nun «Burjuvalar ve Proleterler» kısmında işlemişlerdir.

Sınıflı toplumlar ortaya çıkalı beri, tarih bir sınıf savaşımları tarihidir. Köleci toplumda köle sahipleri ve köleler; feodal toplumda senyörler ve serfler; ve nihayet kapitalizmde, burjuvalar ve proleterler. Kapitalizm ayrıca köylüler, aydınlar v.s. gibi

Bağımsız Kıbrıs ve savaşsız sömürüsüz bir dünya için savaşım verirken faşist katiller tarafından katledilişinin ikinci yılında anısı yolumuzu aydınlatıyor!

KIBRIS v. GENÇLİK EKİDİR

ÖRGÜTLERİ VE TERS AKIMLAR (2)

...iktarından dolayı değil, fikir emeğinin niteliğin- ...ğı fikir emeği, çalışma konusuna yapılan etkinin ...ir emeği daha saf bir niteliktedir. Yani onların fi- ...lemektedir. İki fikir emeği arasındaki nitelik farkı

çeşitli temel olmayan sınıf ve katmanları da içerir. Ama esasen burjuvaziye karşı olan bu sınıf ve katmanlar, yapı olarak ileri-ci değil tutucudurlar. Bunun nedeni küçük üretimin tarih tarafından yadsınmış olmasıdır. Çeşitli küçük üreticiler veya aydınlar, tarihde daha önceki konumlarını özlemektedirler. O konumlarını ki, aydınlar saygın, küçük üreticiler etkindiler. Bu sınıf ve katmanlar yalnızca işçi sınıfının öncülüğünde burjuvaziye karşı birleştikleri zaman ilerici bir güç olarak ele alınabilirler. K. Marks ve F. Engels K. Manifesto'da şöyle yazıyordu: **«Bugüne dek, toplumda üste çıkan her sınıf ele geçirdiği üstün durumunu tüm toplumu kendi mülk edinme koşullarına uydurarak sağlamlaştırmaya çalışmıştır. Proleterler ise, kendi eski mülk edinme biçimlerini de ortadan kaldırmadan, toplumun üretici güçlerine egemen olamazlar. Onların güven altına alacak ve sağlamlaştıracak birşeyleri yoktur; ödevleri, daha önceki bireysel mülkiyetin bütün güvenlik ve güvencelerini tahrip etmektir.»** (4)

Evet, işçi sınıfının kapitalist toplumun en ilerici, tek devrimci sınıfı olmasının en temel nedeni hiçbir mülkiyet biçimiyle üretim güçlerine egemen olamaması ve toplumda üste çıkabilmek için, tüm mülkiyet biçimlerini havaya uçurmaya zorunlu olmasıdır. «Onların zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şeyleri yoktur.»

«Ayrıca, (...) sanayinin ilerlemesiyle, egemen sınıfların bütün bölümleri proletarya olmaya doğru itilirler, ya da en azından bu zorlamayı kendi varlık koşullarında duyarlar. (...) Bugün, burjuvazinin karşısında duran yalnız proletarya, gerçekten devrimci bir sınıftır. Öteki sınıflar, modern sanayi karşısında çürümekte, sonunda da ortadan kaybolmaktadır; modern sanayinin özel ürünü ve asıl ürünü proleteryadır.» (5)

«Eski orta sınıfın bütün aşağı tabakaları, - küçük sanayiciler, satıcılar, ve rantiyeciler, zenaatcılar ve köylüler - hepsi, kısmen küçük sanayileri modern sanayinin boyutlarına erişemediği içinğ giderek proleteryanın düzeyine düşerler. Böylelikle, proleteryanın safları toplumun bütün sınıfları tarafından beslenmektedir.»

«Ama, sanayinin gelişmesiyle proletarya, yalnızca sayıca artmakla kalmaz; daha büyük yığınlar halinde yoğunlaşır, gücü büyür ve bu artan gücünü daha çok hisseder.» (6)

Sanırız ki, hiçbir toplumbilimci işçi sınıfının tarihsel rolünü bu kadar açık ve bütünlüklü ifade edebilmiş değildir.

AYDINLARI İŞÇİ SINIFININ ÖNÜNE ÇIKARMADA SAĞ VE «SOL» OPORTÜNİZM BİRLEŞMEKTEDİR

Işçi sınıfı bilimi kuramcılarının, gayet açık ifadelerine karşın, işçi sınıfı bilimi adına yola çıkan birçok kalpazan, işçi sınıfının tarihsel rolünü aydınlara devretmekten çekinmemektedir. Özellikle hayretimizi gizlememenmiz gereken nokta, birbirlerinin azılı iki düşmanı gibi görünen sağ ve «sol» oportünistlerin, işçi sınıfının tarihsel rolünü yadsımada birleşmeleridir. Sağ oportünistlerin uluslararası plânda ün yapmış lideri Roger GARAUDY birçok eserinde işçi sınıfının rolünün artık aydınlar tarafından üstlenilmesi gerektiğini vurgulamıştır. Bu savını dayandırdığı temel noktaları, bilimsel ve teknolojik devrimin ortaya çıkardığı toplumsal eğilimlerde aramaktadır. Oysa, gördüğümüz gibi bilimsel ve teknolojik devrimin ancak kötü ve ön yargılı bir yorumlaması bu sonuçlara götürebilir. Ayni GARAUDY maocularla ağız birliği etmişçesine 1968 Fransız öğrenci olaylarına övgüler yağdırmakta ve bu hareketin tek hatası olarak, öğrencilerin üniversitelerde bağımsız (!) devrimci (!) ve gerçekten güçlü (!) eylemler örgütlemedikleri olduğunu iddia etmektedir. (7)

Öğrenci gençliğe büyük işlevler yüklenlerin, onların devrimci coşkularından yararlanmaya çalışanların başında Maocular gelmektedir. Dünya işçi sınıfı hareketine ve onun kültürel değerlerine karşı en büyük çamurun atıldığı, yıkıcılığın yapıldığı, sayısız işçi sınıfı savaşçısının yok edildiği Çin kültür devrimi sırasında devrimi (!) başarı ile yürüten kızıl muhafızların hemen hemen tamamının üniversite öğrencileri olması dikkat çekicidir. (8) Yine günümüzde de aydın gençliğe aşılanmaya çalışılan, (hem de işçi sınıfı bilmi adına) aydınların işçi sınıfına bilinç götüreceği onu örgütleyip kurtuluşa ulaştıracağı savıdır. **Eğer işçi sınıfı hareketi henüz örgütlü ve bilinçli bir aşamaya ulaşamamışsa, böyle koşullarda devrimci aydınlara çok önemli görevler düştüğü yadsınamaz. Ama bu görevi ancak ve ancak, işçi sınıfından yana olan, onun bilmini kılavuz edinenler yerine getirebilir.** Yoksa, ileri bir aşamada dahi işçi sınıfı hareketini, onun sendikal ve politik örgütlerini yok sayanların, bu görevi yaşamlarının sonuna kadar, işçi sınıfının zaferinin kaçınılmaz olacağı an dahi yerine getirmeye çalışmalarına şaşmamak gerekir. Onlar için bu görevin ortadan kalkması olası değildir.

(1) V. İ. LENİN - Mark - Engels - Marksizm - Sayfa 472
(2) İzmir Tabip Odası'nın 15 Şubat 1978 tarihli politika gazetesinde yayınlanan 'Aydınların Sendikalaşması' adlı incelemesinden
(3) F. Engels'in 1888 tarihli K. Manifesto'nun İngilizce baskısına notu
(4) K. Marks ve F. Engels - K. Manifesto, sayfa 41
(5) A.G.E. - Sayfa 39-40
(6) A.G.E. - Sayfa 37-38
(7) Kaynak için bakınız: P. N. FEDESOYEV ve Alfred KOSING - Çağdaş Revizyonizmin Eleştirisi
(8) Kaynak için bakınız: A. Yelinkov ve V. Trusov - Maoizm ve Gençlik Hareketi

Devamı gelecek sayıda

YAŞASIN ARPLAST GREVİ

Kıbrıs'ta, Devrimci Genel-İş Sendikası, Lefkoşa'daki ARPLAST işyerinde işverenin toplu sözleşme yapmamakta direnmesi üzerine başlattığı grevin 58. günü olan 21 Mart günü bir bildiri yayınlayarak işveren ve uşaklarının grevi kırmak üzere tezgâhladıkları oyunları halka ilan etmiştir.

Aşağıda tam metnini sunduğumuz bildiride adı geçen «işveren vekillerinden birinin, öğrenim yıllarında (71 öncesi) 'keskin' devrimci (!) olduğunu bilmeyen yoktur. Küçük burjuva hastalıklardan ve kariyerizmden kaynaklanan 'keskin' küçük burjuva devrimciliğinin varağının güzel bir örneği olan bu patron uşağının marifetlerini teşhir eden DEV-İŞ' in bildirisi şöyledir:

Sözleşme hakkını almak için AHMET RAŞİT'lere ait Arplast Company Ltd.,'de sürdürülen grev bugün 58 inci gününü doldurmuştur.

İşçilerin DEV-İŞ'te örgütlenmesini hazmedemeyen ve servetlerini halkı sömürerek kuran «AHMET RAŞİT'ler» grevi kırmak için binbir entrika tezgâhlamaktadırlar. İşçilerin haftada 400-500 TL. ile çalıştırıldığı ARPLAST'da işçilerin direnişi 58 inci gününü doldururken yeni metodlarla işçilere ve DEV-İŞ'e saldırılmaktadır.

MEHMET AYDER ve ALİ ZİHNİ isimli 2 «işveren vekili» zat «AHMET RAŞİT'lerden» direktif alarak işçilere çeşitli baskılar yöneltmektedirler. Fakir halkın paralarını BURS olarak alıp Üniversite Tahsili yapan bu şahıslar işçileri tek tek dolaşmakta, para teklifinden açık tehdide kadar varan çirkin tekliflerde bulunmaktadırlar.

«AHMET RAŞİT'ler» grevin kırılması için 2 sabıkalıyı FEDAİ olarak tutmuş ve işçilerin üzerine salmıştır.

İşçileri sokakta, evde, işyerinde tehdit altında tutma çalışmaları sonuç vermeyecektir. Paranın hükümranlığı ile saltanat sürebileceklerini sananlar er veya geç yenilgiye uğramaya mahkûmdurlar.

Sayın (!) Mehmet Ayder ve Ali Zihni,

Sayın (!) AHMET RAŞİT LER ve «FEDAİLERİ»,

Para ve tehditle hedeflerine ulaşmayacaklardır. Halkımız önünde kendilerini «akılla rını başlarına devşirmeye» davet ederiz. Sözleşme hakkımız hiçbir yolla elimizden alınamayacaktır. Tezgâhlamaya çalıştıkları provakasyonları sonuç vermeyecektir. İşçi sınıfımız tüm varlığı ile ARPLAST' daki greve arkadaşlarımızın yanında yerini alacaktır. İşçilerin ve halkın alınteri ile yarattıkları değerleri sömürüp işçilerin ve halkın verdiği vergilerden aldıkları BURS'la okuyup «ADAM OLDUKLARINI» sananları işçi sınıfımız unutmayacak, kanun önünde değilse bile vicdanlarımızda mahkûm edilmişlerdir. Bu şahısların işçilere karşı takındıkları hasmane tavırları şiddetle protesto ederiz.

YAŞASIN İŞÇİ SINIFIMIZIN ÖRGÜT MÜCADELESİ

YAŞASIN İŞÇİ - KÖYLÜ - MEMUR KÜÇÜK ESNAFIN DAYANIŞMASI

KAHROLSUN İŞÇİ DÜŞMANLARI

Devrimci Genel-İş Sendikası

Grevden iki görünüş

DEV-İŞ BAŞKANI İLE BİR

SORU: Sayın Sarıca, referandum hakkını kazanmakla Dev-İş Kıbrıs'ın kuzey kesiminde sınıf ve kitle sendikacılığını geliştirip güçlendirmek için ileri bir adım atmış oldu. Ancak bunu pekiştirecek olan toplu iş sözleşmesi henüz imzalanamadı. 14 Şubat 1977'de başlattığınız genel greve kadar geçen dönemdeki gelişmeleri anlatabilir misiniz?

YANIT: Öncelikle gazetenizin Kıbrıs Türk Sanayi İşletmeleri Holding'de sürdürdüğümüz mücadeleye karşı gösterdiği yakın ilgiye teşekkür etmek isterim. Bildiğiniz gibi Dev-İş Federasyonuna bağlı Devrimci Genel İş Sendikası 30 Eylül 1977'de yapılan referandumla sözleşme imzalamak için yetki almıştı. 14 Ekim 1977'de işverenle ilk görüşme başlamış ancak aylar geçmesine rağmen Toplu İş Sözleşmesi imzalanamamıştır. 14 Şubat 1978'de uygulamaya koyduğumuz genel grev öncesi sözleşme görüşmelerinde mali konular dışında görüş birliğine varılmıştı. Ancak özellikle ücretler ve sosyal haklar çözümlenememişti.

SORU: Bu dönem içerisinde herhangi bir eylem yapıldı mı?

YANIT: Birçak eylem yapılmıştır. Sanayi Holding merkezinde çalışan maaşlı personel birkaç kez «sitting» yapmıştır.

SORU: «Sitting» dediniz. Açıklar mısınız?

YANIT: «Sitting» diye isimlendirdiğimiz eylem türü iş başında durmak ancak iş yapmamaktır. Örneğin sekreter bir üyemiz yazı makinesi başında oturur ancak hiçbir iş yapmaz. Bunun yanında diğer eylemlerimiz şunlardır. 5 Ocak 1978'de işyeri temsilcilerimiz Haspolat'taki Sanayi bölgesinde toplanmış ve Lefkoşa'ya kadar 15 Km. lik bir protesto yürüyüşü yapmışlardır. Federasyonumuz 13 Ocak'ta Lefkoşa'da yine bir protesto yürüyüşü ve mitingi yapılmıştır. 13 Ocak'taki mitingimize demokratik kitle örgütleri de fiilen katılmışlardır.

SORU: Hangi örgütler katılmıştır?

YANIT: Devrimci Gençlik Derneği, YÖG Yürütme Komitesi, Yurtsever Kadınlar Birliği, Kıbrıs Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği.

SORU: 13 Ocaktaki mitinge katılma sayısı ne idi?

YANIT: 2500 - 3000 arası.

SORU: Sayın Sarıca son genel greve katılma oranı ne idi ve grev süresince karşılaştığınız güçlükler neler olmuştur?

YANIT: Greve katılma oranı şöyle. 1237 işçinin 1200'ü greve katıldı. Burada özellikle maddi yetersizliğimizi belirtmek isterim. Bunun yanında greve basının yeterli ilgisi sağlanamamıştır.

SORU: Bugüne kadarki görüşmelerde elde edilen kazanımlar neler olmuştur?

YANIT: Toplu iş sözleşmesi imzalanmadan kesin bir şey söylemek olanak dışı. Ancak işe almada, disiplin kurullarında temsiliyet, izin günlerinin artırılması, fazla mesai ücretlerinin artırılması v.b. haklar elde edilmiştir. Toplu iş sözleşmesinin imzalanması halinde bu konuda detaylı açıklama yapacağız.

SORU: Ece Un ve Narpak fabrikalarında bir takım olaylar olmuştu. Bu konuda açıklayıcı bilgi verir misiniz?

YANIT: Sanayi Holdinge bağlı Ece Un ve Narpak fabrikalarında sendikanın direktifi olmaksızın greve gidilmiştir. Ancak bu hareket işçilerle 11 Şubatta yapılan toplantıda kınanmış ve örgütlü mücadele gereği üzerinde durulmuştur. 14 Şubatta Sanayi

OLAYLAR

18 Şubat: Dev-İş'in Sanayi Holding'de başlattığı grev sürüyor. Magosa bölgesinde Ece Un Fabrikasında polis işçilere karşı zor kullandı. Amaç grevi kırmak. İşçiler polis tarafından dövüldü.

1978 mali yılı bütçe yasa tasarısı muhalefet tarafından sert bir dille eleştiriliyor. Özker Özgür mecliste yaptığı konuşmada; öğrenciler burssuzluktan inlerken siyasal görevlilerin maaşlarının artırılması sert bir dille kınadı.

19 Şubat: Devrimci Genel İş Sendikası düzenlediği basın toplantısında Sanayi Holding'de toplu sözleşme imzalanana dek aktif eylemlerini sürdüreceğini açıkladı.

20 Şubat: K.T.A.M. Sendikasının devlet matbaasında uyguladığı grev; tarafların anlaşması üzerine sona erdi.

21 Şubat: Çağdaş sendikacılık ve K.T.F.D. de sendikal hareketler adlı bir açık oturum düzenlendi. Dev-İş başkanı H. Sarıca «K.T.F.D.'de sendikal faaliyetler sömürüyü sınırlandırma ve sömürüyü ortadan kaldırma hareketlerine yöneliktir» dedi. Ayni oturumda işverenler sendikası başkanı Ramiz Manyera ise; K.T.F. D.'nde çok aşırı bir demokrasi ve aşırı bir sosyalizm vardır. Ben Kuzey Kıbrıs'ta sömürü olduğuna inanmıyorum. Kuzey Kıbrıs'ta herkes işçidir demesi ilerici kuruluşlar tara-

H. SARICA SÖYLEŞİ

Holdinge ait 40 işyerinde başlattığımız genel grev esnasında Ece Un fabrikasındaki olay şöyle gelişmiştir. Polis yüzbaşısı Hakkı Behiç komutasında stenli, tomsonlu polisler fabrika önüne gelmişti. Diğer taraftan resmi bir devlet aracına yüklenen bir kamyon buğday yine polis nezaretinde fabrikaya sokulmak istenmişti. İşçiler ise kamyonun önüne oturmuş ve «bizi çiğnemeden giremezsiniz» demişlerdir. Bunun üzerine polis yüzbaşısı Hakkı Behiç ve diğer polisler işçilerin üzerine saldırmışlardır. Dipçiklenip, coplanan işçiler sürüklenerek kapının önü açılmış ve devlet aracına yüklenen buğday içeriye sokulmuştur.

SORU: Tutuklanan işçiler var mıdır?

YANIT: Evet. İlk gün biri yönetim kurulu üyesi olmak üzere 3 işçi tutuklanmış ve 5 saat sonra haklarında çeşitli davalar okunmuştur. Ancak son günlerde o bölgede çalışan diğer işçilere de davalar okunmuştur.

SORU: Sendikanız yöneticilerinin halen devam eden mahkemeleri hakkında bilgi verir misiniz?

YANIT: 1 Haziran 1977'de Sanayi Holdingte toplantı yapmak için giden yönetim kurulumuz polis ve işverence engellenmişti. Kapanan kapılardan atlayıp içeri giren 3 yönetim kurulu üyemizin mahkemeleri 7 Mart 1978'de okunacak karar ile sonuçlanacaktır. 28 Nisan 1977'de 1 Mayıs afişi asmaktan sanık yönetim kurulu üyelerinin de bulunduğu 11 kişinin mahkemeleri ise devam etmektedir. Girne ve Lefkoşa'da devam eden duruşmalar da henüz sonuçlanmış değildir. Bunların yanında Ahmet Raşitlerin de sendika yönetim kurulumuzu dava edeceğini öğrenmiş bulunuyoruz.

SORU: Başka toplu iş sözleşmesi girişimleriniz var mıdır?

YANIT: Evet. Girne belediyesinde 50 kadar işçi adına toplu iş sözleşmesi imzalamak için müzakereler devam etmektedir.

SORU: Egemen güçler Kıbrıs'ta yapılan grevlerin ekonomiyi baltaladığı ve bunların siyasi amaçlı olduğunu söylemektedir. Bu duruma ne diyorsunuz?

YANIT: Kıbrıs'ta veya diğer ülkelerdeki grevlerin mutlaka siyasi bir yanı vardır. Ancak bizdeki grevlerde hedef siyasi değildir. Çünkü siyasi hedefi amaç edinen grevler ülke çapındaki genel grevlerdir. Bizdeki grevler böyle değildir. Burjuvazinin bu yoldaki yaygarasının hedefi kısıtlı da olsa var olan birtakım hakları kısıtlamaktır. Bunu bizim de katıldığımız bir açık oturumda açıklıkla bir kez daha gördük. Gerek işverenler sendikası başkanı gerekse Çalışma Bakanlığına bağlı Sendikalar Mukayidi lokavtın yasallaşması gereği üzerinde durmuşlardır. İşverenler sendikası başkanı sözünü ettiğim açık oturumda «Kıbrısta aşırı sosyalizm vardır» demiştir. «Aşırı demokrasi var» demiştir. Bunun gibi sözlerin arkasında da işçi sınıfına lokavtı dayatmaya çalışmıştır. Çalışmaktadırlar. Ancak DEV-İŞ sosyal bir suç olan lokavtın yasalara girmemesi için tüm olanakları ile mücadele edecektir. «Grevlerin siyasi amaçlı olması» gerekçesinin yakıştırılması aslında böyle bir olayın olmasından değildir. Kanaatimce Kıbrıs'ta barışın sağlanması için çeşitli girişimlerin yapıldığı bir dönemde işçi sınıfı ile diğer örgütleri safdışı tutmak amacı gütmektedir.

Devamı S. 11'de

GELİŞMELER

fından şiddetle eleştirildi.

24 Şubat: K.T.F.D.'nde pahalılık hat safhada. Halk pahalılığa karşı çeşitli tepkiler gösteriyor.

25 Şubat: K.T.A.M.S.'nın postalarda uyguladığı grev 53. gününü doldurdu. Ayni gün posta personeli meclis baş kanına bir mektup vererek sorunlarının çözülmesini istedi. Posta personeli dün öğleden sonra meclis binası önüne kadar bir yürüyüş yapmıştı.

26 Şubat: 1978 yılı bütçe yasa tasarısı «oy çokluğu ile» mecliste kabul edildi.

28 Şubat: 56 gündür grevde bulunan posta personeli dün yine sorunlarının çözümlenmemesini protesto ederek Lefkoşe'de bir yürüyüş yapmışlardır.

1 Mart: Kıbrıs cumhurbaşkanı Kipriyanu törenle andiçti. Andiçme töreninde konuşan Kipriyanu Kıbrıs sorununun çözümünde serbest dolaşım yerleşim ve mülk edinme özgürlüğünde ısrar edeceğini söyledi.

2 Mart: İstifa kararından son anda dönen Konuk «Sosyal adaletin sağlanması ve yeni düzenlemelerinin yeniden yapılmasından tedirgin olan çevreler, konuyu sadece kendi açılarından düşünüyorlarsa, hükümet üzerinde hiçbir olumlu etki yapmayacaktır» dedi.

Petrol şirketinde süresiz grev başladı.

YEDEK SUBAY YASA TASARISININ ELEŞTİRİSİ

Daha önceki sayılarımızda da, defalarca yazdığımız gibi, bugüne kadar KTFD'nde üniversite, yüksek okul ve akademi mezunu gençler askerliklerini e rolarak yapıyorlardı. Bu durum ise hem gençlerin iki yıl kadar bir zaman atıl durumda kalıp mesleklerinden soğumalarına, hem de toplumun bu uzman kişilerden yararlanamamamasına neden olup; önemli bir toplumsal değerin kaybına yol açıyordu.

Eleştirilerimiz, gerek toplum içerisinde ve gerekse gençlik arasında olumlu bir yanıt bulunca, UBP iktidarı soruna ilgisiz kalıp her zamanki duymazlık politikasını uygulamak olanaklarını yitirdi. Günümüz de, gerici UBP iktidarı, «dostlar alış verişte görsün» kabilinden bir «Yedek Subaylık Yasa Tasarısı»nı meclise sunmuş bulunuyor.

MADDELERLE 'TASARI'

'Tasarının, 7. maddesinin (1). bendinde, her dönemin yedek subay gereksiniminin Güvenlik Kuvvetleri Komutanlığınca saptanacağı belirtilmekte, (3). bendinde ise, «Kaynağa göre saptanan Yedek Subay adayları celp grupları halinde, o yıl açılacak olan Yedek Subay Okuluna veya özel talimgaha sevk edilirler. Dönem sonunda başarı gösterenlerden, **(gösterenlerden)** ihtiyaç kadarı asteğmen nasbedilerek askerlik hizmetine tabi tutulurlar» denmektedir. (4). bendde ise «başarı gösteren an cak ihtiyaç fazlası olan yedek subay adayları 'çavuş' olarak birliklere sevkedilir...» denilmektedir.

Görüldüğü gibi, andığımız maddelerde bir ayrıcalık konul makta, 'ihtiyaç fazlası adayların çavuş olarak sevkedileceği belirtilmektedir. Ancak, teğmen çıkarılacaklarla, çavuş çıkarılacaklar arasında ne gibi bir kriterle ayırım yapılacağı belirtilmemekte, dolayısıyla **torpil mekanizmasının** burda da çalıştırılmasına fırsat tanınmaktadır.

Tasarının 7. maddesinin (8). bendinde de, «Yedek Subaylık hakkı veren okullardan mezun olanlar, 90 gün içinde müracat etmek zorundadırlar. Bu süre içinde müracaat etmeyenler er olarak askere alınırlar» denilmektedir. Bizim bu maddeden anladığımız, olabildiğince az kişinin bu haktan yararlanabilmesi için elden gelenin yapıldığıdır. **Bu kişiler de herhalde yoksul halk çocukları olmayacaklardır.**

Yasa tasarısının; «Yedek Subay Olamama Durumları» altbaşlıklı 13. maddesinin, 1. fıkrasının (c) bendinde ise, «disiplinsizlikleri nedeni ile yedek subaylık yapamayacakları yedek subay okulundaki Disiplin Kurulunca tespit edilenler» denilmekte, böylece yargılama ve yargı verme yetkisi yasal olarak bulunmayan bir kurula bu yetki verilerek, **anayasanın 'yargılama yetkisi bağımsız mahkemelerindir' diyen maddesi ihlal edilmektedir.**

'Dördüncü Kısım' başlık ve «Sefer Görev Tebliği ve Cezalar» altbaşlıklı bölümde: «Barışta, deneme tatbikatı için çağrılma halinde Yedek Subaylar ada içinde oniki saat, ada dışında onbeş gün içinde birliklerine katılırlar» denmekte ve sonra eklenmektedir: «Bu yükümlülere tebligat, ikametgâha yapılır ve bizzat yükümlü tarafından imzalanmaksızın geçerlidir.» **«Cezaî Müeyyide» başlıklı 32. maddede ise bu yasada belirtilen yükümlülükleri yerine getirmeyenlerin, GKK Mahkemesince 6 ay hapse mahkum edileceği belirtilerek, sivil yurttaşların askerî mahkemelerde yargılanmasının zemini hazırlanmakta ve her hangi bir yurttaşın falanca «çağrı»ya icabet etmediği bahanesi ile hapsedilmesine olanak sağlanmaktadır.**

Geçici 1. maddede ise, daha önce askerliğini yapıp da bu yasa ile yedek subaylık hakkı kazananların, yasanın ilanından sonraki 4 ay içerisinde başvurarak ihtiyatlıkta bu hakkı elde edebilecekleri belirtilmiş, ancak, bu süre içerisinde henüz öğrenci olup da 4 ay sonra mezun olacakların durumu ile ilgili hiç bir açıklama getirilmemiştir.

Kısaca incelemeğe çalıştığımız, gerici UBP'nin Yedek Subaylık Yasa Tasarısı'nın biz de bıraktığı düşünceler, gerçekten de dostların alışverişte görmesi için hazırlandığı, bir yığın antidemokratik hükmü içerip, torpil mekanizmasına kılıf olmanın ötesinde bir işleve sahip bulunmadığıdır.

SANAT KÖŞESİ

faşizm ve sanat

Tekelci sermayenin, en gerici, en şovenist, en saldırgan unsurlarının, burjuva demokrasisi ile artık yönetemez olduğu bir durumda baş vurduğu, bir baskı yöntemidir faşizm. Günümüzde kitle desteği yoktur. Demagoji aracılığı ile kitleleri etkilemeği amaçlar.

Faşizm, iktidara doğru tırmandığı dönemlerde kamuoyu oluşturabilecek bütün araçlardan yararlanır.

Faşizm, sanatı ideolojisini yaygınlaştıracak doğrultuda kullanmayı amaçlar. İktidara doğru tırmandığı dönemde **«kaba kuvvet» felsefesi, «üstün insan düşüncesi»**ni yaygınlaştırmaya, kitlelerin toplu eylem güdülerini köreltip, bireysel mücadele sınırlarına hapsetmeye çalışır. Kitleleri **şovenizm kışkırtması** ile afyonlamayı, gerçek toplumsal çelişkiler yerine yarattığı yapay çelişkilerle dikkatleri başka yöne çekmeği amaçlar. Hitler Almanyasında yaratılan Yahudi Düşmanlığı gibi. Toplumun dini inançları, geleneklerini ve göreneklerini istismar eder. **Tüm toplumun ahlak ve değer yargılarını yerle bir ederken**, sözde geleneksel ahlak özellikle cinsel ahlak kurallarına sıkıca bağlı görünür. Nitekim Yunan Cunta'sı yarı çıplak eski heykellerin sergilenmesini yasaklamaya kalkmıştı.

Sanatın faşistleştirilmesine genel olarak sinemadan başlanır. Bunun nedeni, sinemanın etki alanının ve olanaklarının geniş olmasıdır. Sinema insanın birçok duyularına seslenir. Algılanması ve izlenmesi kolaydır. Dolayısı ile faşistler sinemanın bu üstünlüklerinden, öncelikle yararlanırlar. Hitler Almanyası ve Mussolini İtalyasında özel sinema okulları açılmış, sinema yönetmenleri yetiştirilmişti. Sinemanın faşistleştirilmesini takiben sıra diğer sanat dallarına gelir. Onlara hizmet edecek sözde sanatçılar yetiştirilir. Yansız sanatçılar sanatlarını faşistlerin emrine vermeğe zorlanır. Gerçekçi sanatçılar da her türlü imkan kullanılarak susturulmağa çalışılır, 12 Mart döneminde olduğu gibi ilerici sanatçı ve aydınlar kovuşturulmaya tutulmuş, işkence görmüş, tutuklanmış, bazıları öldürülmüştür.

Faşizmin sanat politikasını ana hatları ile inceledikten sonra, faşizme karşı verilecek mücadelede sanatın işlevini de gözden geçirelim.

İşçi sınıfı faşizme karşı verdiği mücadelede, çeşitli sınıf ve katmanlarla oluşturduğu bir cephe birliği içerisinde sürdürür savaşımını. **Bu mücadele ekonomik, ideolojik ve kültürel olmak üzere üçlü bir ayak üzerine oturur.** Bunlardan herhangi birine gerekli önemi vermemek sonuçta yenilgiye götürür. Kültürel mücadelenin bir parçası olan sanat da bu mücadelede yerini alır.

Faşizmin en amansız düşmanı gerçektir. Tüm toplumsal olaylara ve çelişkilere gerçekçi bir yaklaşımla sanat ürünlerinde yer vermek gerekir. Ancak eserlerde salt gerçekleri de aktarmak yeterli değildir. Sanatçının bir sanatsal yaratış sürecinde **bilimsel bir dünya görüşüne yaslanması, Partizan bir karakter alması**, faşizme karşı verilecek mücadelede çok önemlidir. Ancak sanatçının güzel bir sanat yapabilmesi için bunlar yeterli değildir. Olayları gerçekçi bir şekilde ve belli bir dünya görüşü ışığında yorumlarken uygun bir **estetik** yaklaşıma da rekli önem verilmelidir.

Anti faşist savaşımda sanat yüreklere güç vermektedir. Bir Nazım Hikmet, Pablo Neruda, Bertol Bretcht, Lorca gibi sanatçılar halkların faşizme karşı verdiği mücadelelerde sanatları ile bayraklaştılar. Neruda'nın ölmezden önce yazdığı «cellatlar» ve «Unita popular» gibi eserleri direnen halkın beyninde bir ışık kaynağı değil mi? Vietnamda ateş boylarında savaşan savaşçıların elden ele dolaştırdıkları sanat ürünlerinin yüreklere güç katmadığını söyleyebilir miyiz?

Birde Kıbrıs'a bakalım. Yıllardır emperyalizmin at oynattığı bir ülke. Hele kuzey Kıbrıs faşizan baskıların alabildiğine yoğun olduğu bir bölge. Bütün bu etkiler zaten iki elin parmaklarını geçmeyen sanatçılar üzerinde de etkisini gösterdi. Alabildiğine şoven, kaderci sanatçıların etkin olmasını sağladı. Günümüzde geri bırakıtırılmış ülkelerde faşizme karşı verilen mücadele emperyalizme karşı verilen mücadeleden ayrılamaz. Bunun için oluşturulacak anti faşist, anti emperyalist eylem cephesinde kültüre ve özel olarak da sanata büyük görevler düşmektedir. **Kıbrıs'ta gerçekçi sanatçılar yetişmesine yardımcı olmak, var olan sanatçıları teşvik etmek gerekir. Böylelikle sanatı ve sanatçıyı da sınıf mücadelesinin doğru çizgisine oturtmak başta gelen görevdir. Devrimci kültür cephesini oluşturmak için ileri.**

DEVRİMCİ TİYATRO

İşçi sınıfının devrimci karakteri, «Devrimci Tiyatro» nun temellerini atabilecek nitelikte olmasına karşın, pratik te karşılanması olası çoğu sorunların karmaşıklığı ve güçlüğü karşısında zorunlu bir önçalışma yapılmasını gerekli görmekteyiz. Bu, ayni zamanda, sağlıklı bir çalışmanın ve mutlak bir başarının güvencesi olacaktır. Şimdi, önçalışmalara kaynak olabilecek bellibaşlı sorunları irdelemeğe çalışalım.

1) ÖNKABUL

Devrimci Tiyatro'nun herşeyden önce «çözümcü» olması gerektiği ilke olarak kabul edilmelidir. Devrimci Tiyatro'nun kökeninde yatan başkaldırı ve direniş faşizmi yıkacak olan işçi-köylü kitlesine yansıması, onlara inmesi gerekmektedir. Halktan kopmuş, halka yabancı bir sanatın, hele «Devrimci Sanat» adına yola çıkmış bir sanatın etkinliğinden söz edilemez. Tüm sanat yapıtlarında olduğu gibi Devrimci Tiyatro'nun içeriği üzerinde de önemle durulmalıdır. «İçerik» baş etken olmalı, «biçim» ikinci derecede kalmalıdır. Ancak bunu söylerken, biçim ve içeriği birbirinden ölçüsüz olarak ayırdığımız anlaşılmamalıdır. Biçim ve içeriğin, gerçekte birbirini doğuran, bir birini yaşatan bir bütün olduğu gözden uzak tutulmamalıdır. (Örneğin, sahneye koyucunun, sahnedeki içeriğe bakarken, işçileri, köylüleri zavallı bir halde mi, yoksa onları devrim yapacak, halkı kurtuluşa götürecek kişiler olarak mı göstereceği sorununa getireceği çözüm gibi).

2) GEREKLİ VE YETERLİ KOŞULLAR

a) Gerekli koşul

Devrimci Tiyatro yapan kişilerin belirli bir dünya görüşünde birleşmeleri, politik ve sosyal dünya görüşünde uygunluk göstermeleri gerekmektedir.

b) Yeterli koşul

Seyirciyi bir senteze götürürken onun (seyircinin) gördüklerinden «haz» duymasını ve sanatsal olanı da algılaması sağlanmalıdır. Bunun için de, kendi politik görüşlerini estetik hale getirmede hiç görülmemiş bir yöntem uygulamalıdır. Unutmamalıdır ki «Devrimci Tiyatro» yenilik getirmeli, yaratıcı olmalı ve kendi uğaşında değişim yapmalıdır.

3) DEVRİMCİ TİYATRONUN KÖKENİNDE KOLLEKTİVİZM VARDIR

Devrimci Tiyatro'nun temelinde kollektivizm yattığına göre oyun yazarı, sahneye koyucu (rejisör), oyuncular, teknisyenler tümüyle bir bütünü oluştururlar. Bu çalışmada seyircinin eleştiri ve önerilerine de yer vermelidir. Basından gelebilecek tepkileri de önemsemek gerekir.

2. Ö.Elmas, M.Ömer, M.Özdemir siir yarısmasında ikincilik alan şiiri yayınlıyoruz.

ÖZER'LERDEN - MEHMET'LERDEN - MUHARREM'LERDEN EMEK DÜŞMANLARINA
— HAYKIRIŞ —

Doğacak...
Yırtınsa da alaca karanlıklar
Avazlarının çıktığı kadar!
Ne mapus kâr edecek
Ne işkence, ne ölüm....
Çıkacak...
Bir büyük yangın çıkacak
Yağmurlarla beslenen
Lodoslarla savrulan...
Yanacak...
Atomlarınız yanacak Hiroşima'da
Dolanlarınız, yalanlarınız
İnsan kasabı Nötronlarınız
Şu çocuklar var ya
Şu doğacak çocuklar
Şu nasırlı ellere gebe çocuklar!!
Günlerden bir gün
Simsiyah gözbebeklerinde
Birer çift kurşun,
Sömürüyü kurşuna dizecekler...
Bir başka akacak nehirler o zaman
Ağaçlar bir başka yeşil olacak
Kimse ağıt yakmıyacak, gidenlerine
Yanık türküler söylemiyecek ozanlar
Ve küçücük solgun yüzlü çocuklar
Karlı havalarda simit satmıyacaklar
İşte o zaman
Bir kır çiçeği gibi tertemiz
Barış gibi utkan
Sevgi gelecek yeryüzüne

HÜSEYİN MEHMET
B.İ.T.İ.A.

kavramları tanıyalım

SAVAŞ

Politikanın, örgütlenmiş, silahlı güçler (ordu) aracılığıyla, zor araçları kullanılarak belli ekonomik çıkarların ve politik hedeflerin kabul ettirilmesi amacıyla sürdürülen biçimi. Savaş, üretim araçlarının özel mülkiyetine dayanan dolayısıyla uzlaşmaz sınıflara bölünmüş toplumlarla birlikte gelişmiş bir toplumsal fenosendir. Savaşlar kapitalizmde özellikle onun emperyalizm aşamasında, burjuvazinin kâr ve egemenlik kaygılarından doğar. Bu kaygılar yabancı topraklardaki tüketim pazarlarının ve ham madde kaynaklarının ele geçirilmesi, giderek halkların boyunduruk altına alınması çaba ve isteklerinde dile gelir. Ham madde kaynaklarının, pazarların, nüfuz alanlarının, kısacası dünyanın paylaşımı, belli bir noktaya değin uzlaşmalarla ve anlaşmalarla gerçekleşebilir, ancak belli bir noktadan sonra savaş kaçınılmazlaşır. Emperyalizmin tarihi bu olguyu apaçık kanıtlamaktadır. Sömürü düzeninin aşılmasından ve yeryüzünün her köşesinde sosyalizmin kurulmasından sonra savaşın sosyo-ekonomik dayanakları da ortadan kalkacaktır.

Savaş politikanın bir devamıdır, politikanın şiddet aracılığıyla uygulanmasından başka birşey olmadığı için, sınıfsal karakterlidir. Savaşın hedefleri ve sınıfsal karakteri göz önünde tutularak işçi sınıfı bilimi acısından haklı ve haksız savaşlar ayırımı yapmak gerekir. Çağımızın haklı savaş tipleri şunlardır.

1) Sosyalist anayurdu emperyalizmin saldırılarına karşı savunma savaşları,

2) Emperyalist sömürgeciliğe, yabancı egemenliğine ve yeni sömürgeciliğe karşı verilen ulusal kurtuluş ve savunma savaşları,

3) Gerici karşı güçlere karşı devrimci iç savaş.

Çağımızdaki haksız savaşların başlıca türleri de şunlardır:

1) Emperyalist güçlerin sosyalizme karşı açacakları savaş,

2) Emperyalist güçlerin ve diğer gerici unsurların, ulusal kurtuluş savaşlarına karşı verecekleri sömürge savaşları,

3) Sosyalist işçi hareketini ve demokratik halk hareketlerini hedef tutan karşı devrimci iç savaş,

4) Emperyalist güçlerin kendi aralarındaki, her iki yanın da haksız olduğu savaş.

Uluslararası devrimci işçi hareketi, sosyalist devletler ve işçi sıfı partileri haksız savaşların tümüne karşıdırlar. Bu savaşları önlemek, ama gene de patlak verecek olursa, somut tarihsel koşullara bağlı olarak, devrimci araçlarla sosyalist dünya sisteminin, uluslararası işçi hareketinin ve ulusal kurtuluş mücadelesi veren halkların çıkarlarını koruyacak biçimde bu savaşlarda mücadele etmeğe kesinlikle kararlıdırlar.

Ankara'da neler oluyor

manı, Yılmaz Çırakoğlu da kabul ederek «Sizin bu düşünceleriniz, var oldukça sizi bir araya getirmeyeceğiz» demiştir. Sayın bakan ise, kendisini ziyaret eden Veliler Komitesi'ne «Bunlar bize karşı. Biz onlara nasıl yurt açalım» demek ten sıkılmamıştır.

Yurt sorununu politik çıkarları için kimin kullandığı ortadadır. «Gençlik bize karşıdır, politika ile ilgileniyor» lafına gelince:

Doğrudur sayın bakan, yüksek öğrenim gençliği politika ile ilgileniyor. Aydın insanlar olarak bu, onların en doğal hakkı olduğu kadar görevleridir de. Yoksa sizin özgürlük anlayışınız politika ile yalnız sizin ilgilenmenizi mi gerektiriyor. Olur ya, böyle düşünmekte bir 'özgürlük'!

Ve... yüksek öğrenim gençliği gerçekten de hem size ve hem de partiniz UBP'ye karşıdır sayın bakan. Yalnız unutmayın ki size, partinize ve sınıfınıza karşı olanlar, bir tek yüksek öğrenim gençleri değildir. Kuzey Kıbrısta, son seçimlerde halkın % 47'si de partinize karşı olduğunu belli etmiştir.

Onları da cezalandırsanıza.

Ankara'da yeniden kotarılan eski oyunlar sökmeyecektir. Yüksek öğrenim gençliğinin örgütlü gücü, AKÖK - KÖGEF bu oyunu da bozacak güçtedir. Pek yakında dost düşman bu gücü, örgütlü savaşımın gücünü görecektir.

D.D.G.F'nin 10. kongresi

si yapılacak olan Dünya Öğrenci ve Gençlik Festivalleri ise, tüm dünya gençliğinin barış, bağımsızlık, demokrasi ve toplumsal ilerleme savaşımının önemli kilometre taşları ol maktadır.

DDGF bünyesinde, özel gençlik sorunları ile ilgilenen özel alt örgütler ise büyük önem taşımaktadır.

Bunlar uluslararası Gönüllü Gençlik Dayanışma ve Kardeşlik Servisi (SIVSAJ) Uluslararası Gençlik ve Çocuk Hareketi Komitesi (CIMEA) ve uluslararası Gençlik Turizmi ve Gençlik Değişim Bürosu (BITES) dır.

Bu yıl Berlin'de yapılan ve 106 ülkeden 221 uluslararası, ulusal ve bölgesel kongreye Türkiye gençliğinin temsilcisi olarak ilerici gençler derneği de Genel Başkan A. Muhtar Sökücü başkanlığında bir delegasyonla katılmıştır.

Çeşitli kararların alındığı 10. kongrede DDGF başkanlığına Şili'li Ernesto Ottone ve genel sekreterliği de Macaristan'lı Miklos Barabas getirilmiştir. Kongrede alınan kararlar ise, şunlardır:

- Tüm dünyada, emperyalizme, şovenizme sömürgeciliğe, yeni sömürgeciliğe, ırkçılığa ve gericiliğe karşı savaşan ülke halklarını ve gençliğini destek leme.
- Emperyalizmin tüm insanlığı tehdit eden silahlanma yarışı politikasına ve nötron bombası gibi kitle kıyım araçlarına karşı ortak savaşımının güçlendirilmesi. Silahsızlanma konusunda Birleşmiş Milletlerde işbirliğinin geliştirilmesi.
- Ülke bütünlüğü, egemenlik ve bağımsızlık için savaşan Kıbrıs halkı ve gençliği ile dayanışma.
- Orta Doğu'da siyonizme, emperyalizme ve gericiliğe kar şı savaşan Arap halkları ile özellikle Filistin halkı ve gençliği ile maddi ve moral dayanışmayı geliştirmek.
- Avrupa'da Helsinki Nihai Senedi kararlarının uygulanamaması, bu doğrultuda Avrupa gençliğinin işbirliği.
- Güney Afrika'da ulusal bağımsızlık ve özgürlük için, ırkçılığa karşı mücadele eden halklarla militan dayanışma.
- Şili'de faşist cuntaya karşı savaşan Şili'li yurtsever ve demokratlarla dayanışma.
- Latin Amerika'da faşizme ve gericiliğe karşı verilen savaşımı destekleme.
- Asya'da kalıcı barış, güvenlik ve silahsızlanmanın gerçekleştirilmesi için çabaların artırılması.
- Gençlik hakları, politik ve toplumsal ve ekonomik yaşam, eğitim ve işsizlik gibi sorunlar da seminerler, yuvarlak masa toplantıları ve sempozyumlar düzenlemek.
- 28 Temmuz - 5 Ağustos tarihleri arasında, Küba'nın baş kenti Havana'da yapılacak olan 11. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali için çalışmalara hız verilmesi.

Görüldüğü gibi DDGF, dünyanın her yanında halkların verdiği ulusal bağımsızlık, barış, demokrasi ve toplumsal ilerleme kavgasının yanında ve içindedir.

Yaşasın DDGF!

Hepimizin geleceği için ileri...

Dev-İş başkanı H.Sarıca ile söyleşi

SORU: DEV-İŞ'in Kıbrıs sorunu ile ilgili görüşünü belirtir misiniz?

YANIT: Bu konuda özetle şunu söyliyebilirim. Kıbrıs'ta her ne pahasına olursa olsun barış diyemeyiz. Bulunacak gerçek barış işçi sınıfının öncülüğünde mümkündür. Ancak Kıbrıs'a bulunacak çözüm bugünkü somut şartların ışığında gerçekten bağımsız, bağlantısız, emperyalist üslerden arınmış bir Kıbrıs olmalıdır. Coğrafi federasyona dayalı tez taksim veya enosise açık bir çözüm olmazsa, toprak bütünlüğünü korumak, koşuluyla Kıbrıs'ın somut koşullarında geçerlidir. DEV-İŞ'in konu ile ilgili görüşü en özet şekilde böyledir. İşçi sınıfımız için gerçek barış baskısız, savaşsız, sömürüsüz bir Kıbrıs ile mümkündür.

SORU: Türkiye işçi sınıfı hareketine yaklaşımınız nedir? Açıklar mısınız?

YANIT: Türkiye işçi sınıfının savaşsız ve sömürüsüz bir Türkiye için verdiği mücadele her geçen gün daha da güçlenmektedir. DEV-İŞ'in DİSK ile sıkı bir dayanışması vardır. İki örgüt arasındaki dayanışma gittikçe güçlenmektedir.

SORU: Söylemek istediğiniz başka birşey var mıdır?

YANIT: Gazetenize ve Türkiye'de öğrenimlerini faşist baskılara ve saldırılara rağmen sürdürmeğe çalışan öğrenci gençliğe selamlarımızı iletiriz. DEV-İŞ geliştip güçlendikçe gençlikle olan işbirliği daha da gelişecektir. Gösterdiğiniz yakın ilgiye teşekkür ederim.

YAŞASIN Etiyopya Halkının Zaferi

Son günlerde «Sovyetler' den söz aldık, Etiyopya Somali sınırını geçmeyecek», «Somali sınırı geçilirse, dünya barışı tehlikeye girer» gibi, ABD kaynaklı açıklamaları sık sık duyar olduk. Saldırgan Somali birlikleri Ogaden'e girerken, sus pus olanlar, Etiyopya egemenliğini ve topraklarını korumaya başlayınca birden bire dünya barışını düşünür oldular.

Yıllar yılı «Aslanlar aslanı» Haile Selasiye emperyalizminin güdümünde Etiyopya halkına kan kusturanken, yüz binlerce Etiyopyalı açlıktan ölürken sesini çıkarmayanlar, şimdi insanseverlik şampiyonu oluverdilerse, bunun elbette nedenleri vardır.

Emperyalizm, Kızıldenize her zaman için büyük önem vermiştir. Çünkü Kızıldeniz, Orta Doğu petrol yataklarından gelen ve Hind Okyanusuna giden yolların kontrolunda önemli bir merkez olduğu gibi, Afrika Boynuzu bölgesi de; o bölgenin kontrolunu elinde tutabilmektedir.

Bu önemli bölgede emperyalizm, uzun yıllar gerek gerici Arap rejimleri ve gerekse sömürgeleri aracılığıyla insiyatifi elinde tutabilmiştir. Ancak sömürge imparatorlukları yıkılıp, ulusal ve sosyal kurtuluş savaşları zaferden zafere koştuktan sonra, yeni yeni bağımsızlığını kazanan ülkelerin anti emperyalist tavırları, emperyalizmin bölgedeki çıkarlarını tehlikeye düşürdü. Bu defa, sahneye gerici rejimler sürüldü. Emperyalizmin güdümündeki bu rejimler arasında, Haile Selasiyenin Etiyopya'sında önemli bir görev yapıyordu. Bir yandan ülke içinde açlık kol gezip, sefalet hüküm sürerken, öte yandan insanları açlıktan ölen bu ülkenin köpeklerine gümüş tepsilerle et yediren hükümdarı, bölgedeki emperyalist çıkarlarından bekçiliğini yapıyordu.

Böylesi bir düzenin sonu elbetteki olacaktı. Ve oldu da. Bölgedeki ulusal ve sosyal kurtuluş savaşlarının, Mozambiklerin, Angolaların da etkisi ile, 1975 yılında, büyük bir açlık salgınının ardından, ülkedeki ilerici subaylar Selasiye Rejimi'ni devirerek egemenliği ele aldılar. Emperyalist güçler, bu olaydan telaşa kapıldı. Ancak o günlerde hareketin başını çeken güçler, kurtuluşu emperyalizme güvence vermekte bulunca, emperyalist güçler rahatladı.

Tarih göstermişti ki ulusal bağımsızlığını yeni kazanan ülkeler için gerçek kurtuluş, emperyalizmle tüm bağları koparmak, onu ekonomik ve politik alanda ülkeden sürüp atmakla olasıdır. Bu yolun dışında başka bir kurtuluş yolu yoktur. Ulusal bağımsızlığını kazandıktan sonra kapitalist yoldan kalkınmaya, emperyalizme hoş görünerek ilerlemeğe çalışanların varıp varacağı yer, önce ekonomik ve sonra da yeniden politik bağımlılıktır. Etiyopya'da da, kuşkusuz ki bu genel doğrudan haberdar olanlar vardı ve bunlar, Selasiye rejiminin devrilmesinde de aktif olarak yer almış, Devrim Komuta Konseyi üyesi olabilmiş, gerçek yurtseverlerdi. Kurtuluş hareketinin o günkü liderı ülkeyi tekrardan emperyalizmin güdümüne sokacak böylesi bir tavır izlemeğe başlayınca, Etiyopya halkı ona da haketttiği dersi vermekte gecikmedi. İkinci bir darbe ile, ülkede egemenliği Haile Mengitsu Miriam önderliğinde Etiyopya halkı ele geçirdi.

Kızıldeniz çıkışında Güney Yemen ve Mozambik'ten sonra büyük yeraltı kaynaklarına da sahip olan Etiyopya'nın da elden gitmesi emperyalizmin işine gelmiyordu. Bazı oyunlar tezgahlamalı, savaşlar kışkırtmalı, ülkeyi parçalamalı bağımsızlığına izin verilmemeli idi. Önce, Selasiye zamanından beri var olan ve yeni rejimde, karşılıklı çıkar ve saygı esası üzerinden, barışçı yoldan çözümlenebilecek olan Eritre sorunu alevlendirildi. Bunun ardından da öteden beri Ogaden bölgesinin kendisine ait olduğunu savunan Somali kışkırtılarak, Etiyopya'ya saldırtıldı. Bölgedeki Arap gericiliğinin her türlü silah ve asker yardımını da yanına alan Somali, emperyalizmin güdümünde, Etiyopya toprakları nın kilometrelerce içine girdi, binlerce Etiyopyalı'yı katletti. Mısır'lar, Sudan'lar, Suudi Arabistanlar, İranlar, yani bölgede emperyalizmin jandarmalığını üstlenmiş tüm gericiler Somaliye yardım ettiler. Maocu Pekin kliği de Angola'daki gibi saldırganlardan yana çıkıp, o çok sözünü ettiği «halkların ulusal ve sosyal kurtuluş savaşlarından ne anladığını bir defa daha kanıtladı. Bu saldırıya yalnız dünya sosyalist sistemi dünya işçi sınıfı hareketi ve ulusal ve sosyal kurtuluş hareketleri karşı çıktılar. Savaş çıkmadan önce onu önlemek ve barışı kurmak için, yalnızca Sovyetler Birliği çalışırken, bugünkü 'barışçı'lar ellerini oğuşturarak kirli hesaplar yapmakla uğraşıyordu.

Etiyopya birlikleri saldırganları toprakları dışına sürmekte iken Vance'lar, Carter'ler dünyanın en büyük barış savunucuları kesilmişlerdi. Ayni çevreler, ayni oyunu daha önce de oynamışlardı. Vietnam da, Angola'da da Van Tiyö'ler UNİTA'lar, FNLA'lar güçlü iken, sesini yalnız onları destek lemek için çıkaranlar, yenilmeğe, gerilemeğe başlayınca barış çağrıları yapmaktan mangalda kül bırakmamışlar, dünyanın en büyük barış savunucuları kesilmişlerdi. Güney Afrika ırkçıları Angola'yı işgale yeltenirken 'gık' çıkarmayan bu çevreler, Küba birlikleri Angola halkının yardımına gelince «içişlerine karışmak»tan sözeder, bağımsızlık kahramanı kesilir olmuşlardı. Ayni oyunlar, şimdi yine sahneye sürülüyor. «Sovyet uçaklarından», «Küba birliklerinden», «Sınırların dokunulmazlığından» söz ediliyor.

Günümüzde, emperyalizmin Afrika Boynuzu'ndaki oyunları da boşa çıkarılmak, Etiyopya halkı da bağımsızlığını kurmak üzeredir. Bu bölgede gelişen son olaylar; hiç bir baskının, hiç bir entrikanın halkların barış, bağımsızlık, demokrasi, toplumsal ilerleme ve sosyalizm kavgasının durdurulamayacağının yeni bir kanıtını oluşturmaktadır. Zira, bugün emperyalizm belirleyici olma özelliğini yitirmiştir.

D.D.G.F'nin 10. Kongresi Dünya Gençliğine Kutlu Olsun!

Demokratik dünya gençliğinin yığın örgütü Dünya Demokratik Gençlik Federasyonu'nun 10. konfresi, Berlin'de 1 Mart günü sonuçlandı.

Bağımsızlık, barış, demokrasi ve toplumsal ilerlemeden yana çeşitli gençlik örgütlerinden oluşan DDGF, günümüzde dünya gençliğinin en yığınsal örgütüdür.

DDGF, 33 yıl önce 10 kasım 1945'de Londra'da toplanan 63 ülkeden 437 delegenin (bu delegeler 30 milyon genci temsil ediyorlardı) kararı ile kuruldu.

Kuruluş andında, ırk, renk, ulus ve inanç farkı gözetilmeksizin gençliğin birliğinin kurulacağı; faşizmi işsizliği ve yoksulluğu ortadan kaldıracağı ve barışı sağlayacağına dair söz veren delegeler, «Hepimizin geleceği için ileri» diyorlardı.

Dünya Demokratik Gençlik Örgütünün kuruluş günü olan 10 Kasım, 33 yıldan beri dünya gençliğince «Dünya Gençlik Günü» olarak kutlanmaktadır.

DDGF, 104 ülkeden, 200'den çok örgütü çatısı altında toplamış olup; bölgesel ve ulusal nitelikte 524 örgütle direkt olarak ilişkilidir.

Festival, forum, uluslararası forum ve yardımların yanında; örgütlediği uluslararası kampanyalarla da dünya gençliğinin sorunlarına eğilen DDGF, tüm dünyada büyük bir saygınlık kazanmıştır.

DDGF'nin eylemleri bunlarla bitmemektedir. Dünya gençliğinin bu yığın örgütünün Kore'de, Çin Hindi'nde, Küba'da ve Filistin'de, dünya halklarının ardına koyduğu destek; onun belleklerde yer etmesinin ve uluslararası saygınlığının nedenleridir. DDGF'nin düzenlediği ve önümüzdeki yaz sosyalist Havana'da 11.

Devamı S. 11'd

KIBRIS ve GENÇLİK
Sahibi ve Sorumlu Yönetmen : BURHAN ŞOLEN
Yönetim Yeri : Menekşe Sok. 21 A/5 Demirtepe - Ankara
Dizgi : Başdran
Baskı : Öz. Akın
Son baskı tarihi : 17.4.1978